กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

คพ 03-092

รวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง
กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ISBN 978-974-286-369-2

ที่ปรึกษา
ดร. วิจารย์ สิมาฉายา
รองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ
รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง

ผู้รวบรวมและจัดทำ
นายเถลิงศักดิ์ เพ็ชรสุวรรณ
นางสาวนันทวัน ว.สิงหะคเชนทร์
นางนิภาภรณ์ ใจแสน
นายอานนท์ นกแก้วน้อย

แบบปก/ภาพประกอบ/รูปเล่ม
นายสาธิต พบที่พึ่ง
นายนฤทธิ์ อริยธนชัย

พิมพ์ที่ บริษัท ID.Print
59/165 หมู่ 9 ถนนอยู่เย็น แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10230
โทร. 0 2943 6976 โทรสาร. 0 2943 6978

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2549 จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2 : มีนาคม 2551 จำนวน 2,000 เล่ม (ฉบับปรับปรุง)
พิมพ์ครั้งที่ 3 : พฤศจิกายน 2551 จำนวน 1,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 4 : เมษายน 2553 จำนวน 2,000 เล่ม (ฉบับปรับปรุง)
คพ. 03-092
ISBN 978-974-286-369-2

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

จัดทำและเผยแพร่โดย
ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สำนักจัดการคุณภาพอากาศเสียง กรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
92 ซอยพหลโยธิน 7 ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทร 0 2298 2374-6 โทรสาร 0 2298 2380
e-mail : noise@pcd.go.th URLs: www.pcd.go.th

กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ และมีลิขสิทธิ์ ในเอกสารฉบับนี้

กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

- มาตรา 32
- มาตรา 34
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ.2540) เรื่อง กำหนดมาตราฐานระดับเสียงโดยทั่วไป
- ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 (พ.ศ.2550) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน
- ประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีการตรวจวัดระดับเสียง เสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน การตรวจวัดและคำนวนระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวนค่าระดับการรบกวน และแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

- มาตรา 25
- มาตรา 27
- มาตรา 26
- มาตรา 74

ประมวบกฎหมายอาญา

- มาตรา 370
- มาตรา 376
- มาตรา 372

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

- มาตรา 16
- มาตรา 25
- มาตรา 18
- มาตรา 27
- ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2533
- ประกาศกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เรื่อง การจำกัดขนาดยานพาหนะและเวลาในการเข้าไปในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่

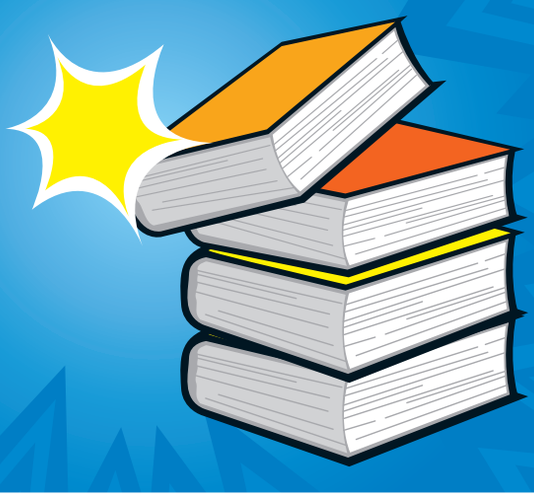

กฎหมายเกี่ยวกับ มลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

- มาตรา 46
- มาตรา 68
- มาตรา 55
- มาตรา 92
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้เหมืองหินเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือน

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535

- มาตรา 6
- มาตรา 37
- มาตรา 8
- มาตรา 45
- มาตรา 35
- มาตรา 57
- มาตรา 36
- มาตรา 58
- กฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ.2535)
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.2546
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดระดับเสียงการรบกวนและระดับเสียงที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน พ.ศ.2548

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

- มาตรา 5
- มาตรา 33
- มาตรา 6
- มาตรา 45
- มาตรา 28
- มาตรา 46
- มาตรา 31
- มาตรา 71
- มาตรา 32
- มาตรา 74
- ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.2544
- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและมาตราการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.2545
- ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต้นรำ รองเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน พ.ศ.2548

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541

- มาตรา 6
- มาตรา 148
- มาตรา 103
- มาตรา 166
- กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับ ความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ.2549
- ประกาศกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีดำเนินการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการ ระยะเวลา และประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการ พ.ศ.2550

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509

- **มาตร 4**
- **มาตรา 25**
- **มาตรา 7**
- **มาตรา 26**
- **มาตรา 17**
- **มาตรา 27**
- **มาตรา 24**
- **กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจการสถานบริการ พ.ศ.2549**

พระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542

- มาตรา 7
- มาตรา 66
- มาตรา 17
- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการแจ้งการอนุญาตและอัตราค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการประกอบกิจการน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2546
- กฎกระทรวง สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2552

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

- มาตรา 11
- มาตรา 55
- มาตรา 64
- มาตรา 65
- มาตรา 66
- มาตรา 67
- มาตรา 102
- มาตรา 103
- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการออกคำสั่งการยกเลิกคำสั่ง การทำและยกเลิกเครื่องหมายห้ามใช้ยานพาหนะ และการใช้ยานพาหนะในขณะที่มีเครื่องหมายห้ามใช้ยานพาหนะ พ.ศ.2550
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์
- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของเรือกล

พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511

- มาตรา 8
- มาตรา 15
- มาตรา 16
- มาตรา 17
- มาตรา 20
- มาตรา 27
- มาตรา 35
- มาตรา 36
- มาตรา 54
- มาตรา 55
- ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2629 (พ.ศ.2543) เรื่องแก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ (แก้ไขครั้งที่ 2)

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522

- มาตรา 6
- มาตรา 9
- มาตรา 10 ทวิ
- มาตรา 13
- มาตรา 14
- มาตรา 134
- มาตรา 139
- มาตรา 143
- มาตรา 143 ทวิ
- มาตรา 144
- มาตรา 148
- มาตรา 152
- มาตรา 154
- มาตรา 156
- มาตรา 160 ทวิ
- มาตรา 161
- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบสภาพของรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัย
- ข้อกำหนดกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าควันดำ ก๊าซ และระดับเสียงของรถซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมให้นำมาใช้ในทางเดินของรถได้
- ข้อบังคับเจ้าพนักงานจราจรในเขตกรุงเทพมหานครว่าด้วยการใช้เสียงบริเวณโดยรอบวังทวีวัฒนา พ.ศ.2549

พระราชบัญญัตขนส่งทางบก พ.ศ.2522

- มาตรา 4
- มาตรา 7
- มาตรา 50
- มาตรา 71
- มาตรา 78
- มาตรา 81
- มาตรา 83
- มาตรา 84
- มาตรา 148
- มาตรา 149
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2524)

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522

- มาตรา 4
- มาตรา 5
- มาตรา 7
- มาตรา 57 ทวิ
- มาตรา 66 ทวิ
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2531)
- กฎกระทรวงกำหนดส่วนควบและเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถ พ.ศ. 2551
- ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียงและวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ พ.ศ.2548
- ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียงและวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ พ.ศ.2548

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

- มาตรา 4
- มาตรา 7
- มาตรา 50
- มาตรา 71
- มาตรา 72
- มาตรา 74
- มาตรา 75
- มาตรา 76
- มาตรา 78
- มาตรา 81
- มาตรา 83
- มาตรา 84
- มาตรา 148
- มาตรา 149
- มาตรา 158
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456

- มาตรา 122
- มาตรา 123
- มาตรา 126
- มาตรา 158
- มาตรา 170

ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16

- ประกาศกรมเจ้าท่า ที่ 500/2537 เรื่อง กำหนดเครื่องวัดระดับเสียงของเรือ

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

พระราชบัญญัติผังเมือง พ.ศ.2518

- มาตรา 26
- มาตรา 27
- มาตรา 41
- มาตรา 48
- มาตรา 83
- กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวม..(จังหวัด)..พ.ศ...

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

- มาตรา 2
- มาตรา 21
- มาตรา 46
- มาตรา 46 ทวิ
- มาตรา 65
- มาตรา 65 จัตวา

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

- มาตรา 27
- มาตรา 28
- มาตรา 74
- ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารสาธารณูปโภค พ.ศ.2539

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.2493

- มาตรา 4
- มาตรา 5
- มาตรา 6
- มาตรา 8
- มาตรา 9
- มาตรา 10

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

- มาตรา 28
- มาตรา 29
- มาตรา 30
- มาตรา 74
- ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.2545
- ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ.2548

คำนำ

หนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนเล่มนี้ เป็นการรวบรวมบทบัญญัติบางส่วน บางตอนของกฎหมายทุกฉบับของประเทศไทยที่มีการกล่าวถึงการควบคุม ป้องกันและการตรวจสอบสภาพปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน ทั้งในรูปแบบของการกำหนดค่ามาตรฐานการกำหนดกฎเกณฑ์การขออนุญาต และบทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืน การจัดพิมพ์หนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน ได้จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี 2549 ต่อมาได้ปรับเพิ่มเนื้อหาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมทั้งเพิ่มกฎหมายที่ประกาศใช้ใหม่จนเป็นหนังสือฉบับปัจจุบัน การจัดพิมพ์หนังสือเล่มมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นเอกสารประกอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐเพื่อใช้ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแนวทางในการควบคุมและป้องกันปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนจากแหล่งกำเนิดต่างๆ โดยใช้มาตรการทางด้านกฎหมาย นอกจากนี้ จะเป็นข้อมูลให้กับประชาชนทั่วไปในการคุ้มครอง ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามสิทธิของตน เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพหรือคุณภาพชีวิต

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนนี้ จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความเข้าใจด้านกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์กับประชาชน ทั้งนี้ หากมีข้อบกพร่องประการใด กรุณาแจ้ง สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงในโอกาสต่อไป

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง
กรมควบคุมมลพิษ

สารบัญ

หน้า

คำนำ
สารบัญ

หมวดที่ 1 กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม 4
1.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
1.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
1.3 ประมวลกฎหมายอาญา
1.4 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

หมวดที่ 2 กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ 11
2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
2.2 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535
2.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
2.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541
2.5 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509
2.6 พระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542

หมวดที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ 25
3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
3.2 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511
3.3 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522
3.4 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522
3.5 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522
3.6 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456
3.7 ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16

หมวดที่ 4 กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง 46
4.1 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518
4.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522
4.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หมวดที่ 5 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง 52
5.1 พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

หมวดที่ 6 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ 53
6.1 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หมวดที่ 7 กฎหมายเกี่ยวกับการใช้บริการสาธารณะ 56
7.1 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

บทนำ

กฎหมายเป็นเครื่องมือหนึ่งในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐในการป้องกันและควบคุมปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน ในปัจจุบันมีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องโดยมีลำดับชั้นตั้งแต่ พระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ประกาศกระทรวง และข้อบังคับของหน่วยงานท้องถิ่น กรมควบคุมมลพิษ ในฐานะหน่วยงานกำกับดูแล และให้คำปรึกษาด้านการจัดการปัญหามลพิษได้ตระหนักถึงความสำคัญในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการใช้กฎหมายประกอบการปฏิบัติงาน รวมทั้งเห็นความสำคัญของสิทธิของประชาชนในการดำรงชีวิตอย่างปกติสุขในสภาพแวดล้อมที่ดี จึงได้รวบรวมกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนและจัดทำเป็นหนังสือเล่มนี้

กฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน แบ่งเป็นหมวดหมู่ได้ 7 หมวด ดังนี้

หมวดที่ 1 กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม มีพระราชบัญญัติ 3 ฉบับ และประมวลกฎหมาย 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม และการจัดการปัญหาเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะ

หมวดที่ 2 กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ มีพระราชบัญญัติ 6 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนของแหล่งกำเนิดมลพิษ การกำหนดประเภทแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม การควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน การจัดการปัญหาเหตุรำคาญในที่เอกชน การคุ้มครองผู้ใช้แรงงาน การควบคุมการประกอบกิจการสถานบริการ และการควบคุมการประกอบกิจการสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง

หมวดที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ มีพระราชบัญญัติ 6 ฉบับ และประกาศคณะปฏิวัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงของยานพาหนะ การตรวจสอบการดำเนินการกับยานพาหนะที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐาน และมาตรฐานระดับเสียงสำหรับการตรวจสภาพรถก่อนต่อทะเบียน การควบคุมการผลิต ส่งออกและนำเข้าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียยานพาหนะ การจัดการจราจรทางบกให้เป็นระเบียบเรียบร้อย การควบคุมการขนส่งทางบกในด้านสภาพและความปลอดภัยของรถที่นำมาใช้ในทาง ตลอดจนการควบคุมการเดินเรือ

หมวดที่ 4 กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง มีพระราชบัญญัติ 3 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เป็นไปตามผังเมือง การควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคารมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

หมวดที่ 5 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา

หมวดที่ 6 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เพื่อรักษาความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน

หมวดที่ 7 กฎหมายเกี่ยวกับการใช้บริการสาธารณะ มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมเหตุรำคาญจากการใช้บริการรถโดยสารสาธารณะของผู้โดยสาร และอาคารที่พักโดยสาร

หมวดที่ 1
กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานด้านเสียงและความสั่นสะเทือนกลางของประเทศ เพื่อประเมินสถานการณ์ความรุนแรงของปัญหาที่อาจมีผลต่อสุขภาพและผลกระทบด้านการรบกวน ดังนี้

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่อง

(5) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป

(6) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ

การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม จะต้องอาศัยหลักวิชาการ กฎเกณฑ์ และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐาน และจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 34 ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจปรับปรุงแก้ไขมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้แล้วให้เหมาะสม ตามความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและความเปลี่ยนแปลงในทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2540) เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(5) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ไว้ดังต่อไปนี้

(1) ค่าระดับเสียงสูงสุด ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

(2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

1.1.2 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 (พ.ศ. 2550) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดระดับเสียงรบกวนเท่ากับ 10 เดซิเบลเอ หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าระดับเสียงรบกวนตามวรรคแรก ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

ข้อ 3 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวนการตรวจวัดและการคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวน และแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวนให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการควบคุมมลพิษประกาศในราชกิจจานุเบกษา

1.1.3 ประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน การตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวนและแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 29 (พ.ศ. 2550) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน

ภาคผนวก ท้ายประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน การตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับการรบกวน และแบบบันทึกการตรวจวัดเสียงรบกวน (สรุปสาระสำคัญ)

4. การตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน และระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน

ให้ตรวจวัดเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 5 นาที ขณะไม่มีเสียงจากแหล่งกำเนิดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยระดับเสียงพื้นฐานให้วัดเป็นระดับเสียงเปอร์เซ็นไทล์ที่ 90 (Percentile Level 90, L_{A90}) ระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวนให้วัดเป็นระดับเสียงเฉลี่ย (Equivalent A-Weighted Sound Pressure Level, L_{Aeq})

5. การตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน แบ่งออกเป็น 5 กรณี ดังนี้

(1) กรณีที่เสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ 1 ชั่วโมงขึ้นไป ให้วัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดเป็นค่าระดับเสียงเฉลี่ย 1 ชั่วโมง (Equivalent A-Weighted Sound Pressure Level, $L_{Aeq\ 1\ hr}$) และคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน ตามลำดับ ดังนี้

(ก) นำผลการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดหักออกด้วยระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวนผลลัพธ์เป็นผลต่างของค่าระดับเสียง

(ข) นำผลต่างของค่าระดับเสียงที่ได้ตามข้อ 5 (1) (ก) มาเทียบกับค่าตามตารางเพื่อหาตัวปรับค่าระดับเสียง

ผลต่างของค่าระดับเสียง (เดซิเบลเอ)	ตัวปรับค่าระดับเสียง (เดซิเบลเอ)
1.4 หรือน้อยกว่า	7.0
1.5 – 2.4	4.5
2.5 – 3.4	3.0
3.5 – 4.4	2.0
4.5 – 6.4	1.5
6.5 – 7.4	1.0
7.5 – 12.4	0.5
12.5 หรือมากกว่า	0

(ค) นำผลการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดหักออกด้วยตัวปรับค่าระดับเสียงที่ได้จากการเปรียบเทียบตามข้อ 5 (1) (ข) ผลลัพธ์เป็นระดับเสียงขณะมีการรบกวน

(2) กรณีเสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ไม่ถึง 1 ชั่วโมง ให้วัดระดับเสียงขณะเริ่มต้นจนสิ้นสุดการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ ตามระยะเวลาที่เกิดขึ้นจริง และคำนวณระดับเสียงขณะมีการรบกวน ตามลำดับ ดังนี้

(ก) ดำเนินการตามข้อ 5 (1) (ก) – (ข) เพื่อหาตัวปรับค่าระดับเสียง

(ข) นำผลการตรวจวัดระดับเสียงจากแหล่งกำเนิด หักออกด้วยผลจากข้อ 5 (2) (ก) เพื่อหาระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดที่มีการปรับค่าระดับเสียง ($L_{Aeq,Tm}$)

(ค) นำผลลัพธ์ตามข้อ 5 (2) (ข) มาคำนวณเพื่อหาค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน ในฐานเวลา 1 ชั่วโมง ตามสมการที่ 1

$$L_{Aeq,Tr} = L_{Aeq,Tm} + 10\log_{10}\left(\frac{T_m}{T_r}\right)$$

สมการที่ 1

โดย $L_{Aeq,Tr}$ = ระดับเสียงขณะมีการรบกวน (มีหน่วยเป็น เดซิเบลเอ)

$L_{Aeq,Tm}$ = ระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดที่มีการปรับค่าระดับเสียง (มีหน่วยเป็น เดซิเบลเอ)

T_m = ระยะเวลาของช่วงเวลาที่แหล่งกำเนิดเกิดเสียง (มีหน่วยเป็น นาที)

T_r = ระยะเวลาอ้างอิงที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้ในการคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวนโดยกำหนดให้มีค่าเท่ากับ 60 นาที

(3) กรณีเสียงจากแหล่งกำเนิดเกิดขึ้นอย่างไม่ต่อเนื่องและเกิดขึ้นมากกว่า 1 ช่วงเวลาให้วัดระดับเสียงทุกช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในเวลา 1 ชั่วโมง และให้คำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน ตามลำดับ ดังนี้

(ก) คำนวณระดับเสียงของแหล่งกำเนิด ($L_{Aeq,Ts}$) ตามสมการที่ 2

$$L_{Aeq,Ts} = 10\log_{10}\left\{\left(\frac{1}{Tm}\right)\sum T_i 10^{0.1 L_{Aeq,Ti}}\right\}$$ **สมการที่ 2**

โดย $L_{Aeq,Ts}$ = ระดับเสียงของแหล่งกำเนิด (มีหน่วยเป็น เดซิเบลเอ)

T_m = $T_s = \sum T$ มีหน่วยเป็น นาที

$L_{Aeq,Ti}$ = ระดับเสียงที่ตรวจวัดได้ในช่วงที่แหล่งกำเนิดเกิดเสียงที่ช่วงเวลา Ti, (มีหน่วยเป็น เดซิเบลเอ)

T_i = ระยะเวลาของช่วงเวลาที่แหล่งกำเนิดเกิดเสียงที่ i , (มีหน่วยเป็น นาที)

(ข) นำผลที่ได้จากการคำนวณระดับเสียงของแหล่งกำเนิดตามข้อ 5 (3) (ก) หักออกด้วยระดับเสียงขณะไม่มีการรบกวน ผลลัพธ์เป็นผลต่างของค่าระดับเสียง

(ค) นำผลต่างของค่าระดับเสียงตามข้อ 5 (3) (ข) มาเทียบกับค่าในตารางตามข้อ 5 (1) (ข) เพื่อหาตัวปรับค่าระดับเสียง

(ง) นำผลการคำนวณระดับเสียงของแหล่งกำเนิดตามข้อ 5 (3) (ก) หักออกด้วยค่าตามข้อ 5 (3) (ค) ผลลัพธ์เป็นระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดที่มีการปรับค่าระดับเสียง ($L_{Aeq,Tm}$)

(จ) นำระดับเสียงจากแหล่งกำเนิดที่มีการปรับค่าระดับเสียงตามข้อ 5 (3) (ง) มาคำนวณเพื่อหาระดับเสียงขณะมีการรบกวน ตามสมการที่ 1

(4) กรณีบริเวณที่จะทำการตรวจวัดเสียงของแหล่งกำเนิดเป็นพื้นที่ที่ต้องการความเงียบสงบ เช่น โรงพยาบาล โรงเรียน ศาสนสถาน ห้องสมุด หรือสถานที่อย่างอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน และ/หรือ เป็นแหล่งกำเนิดที่ก่อให้เกิดเสียงในช่วงเวลาระหว่าง 22.00–06.00 นาฬิกา ให้ตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดเป็นค่าระดับเสียงเฉลี่ย 5 นาที และคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวน ตามลำดับ ดังนี้

(ก) ดำเนินการตามข้อ 5(1) (ก) – (ข) เพื่อหาตัวปรับค่าระดับเสียง

(ข) ให้นำผลการตรวจวัดระดับเสียงของแหล่งกำเนิดหักออกด้วยตัวปรับค่าระดับเสียงที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าตามข้อ 5 (4) (ก) และบวกเพิ่มด้วย 3 เดซิเบลเอ ผลลัพธ์เป็นระดับเสียงขณะมีการรบกวน

(5) กรณีแหล่งกำเนิดเสียงที่ทำให้เกิดเสียงกระแทก เสียงแหลมดัง เสียงที่ก่อให้เกิดความสะเทือนอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเสียงนั้น ไม่ว่าเสียงที่เกิดขึ้นจะต่อเนื่องหรือไม่ก็ตาม ให้นำระดับเสียงขณะมีการรบกวนตามข้อ 5 (1), 5 (2), 5 (3) หรือ 5 (4) แล้วแต่กรณี บวกเพิ่มด้วย 5 เดซิเบลเอ

6. วิธีการคำนวณค่าระดับการรบกวน

ให้นำระดับเสียงขณะมีการรบกวนตามข้อ 5 หักออกด้วยระดับเสียงพื้นฐานตามข้อ 4 ผลลัพธ์เป็นค่าระดับการรบกวน

1.1.4 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ... (พ.ศ. ...) เรื่อง กำหนดมาตรฐานความสั่นสะเทือนเพื่อป้องกันผลกระทบต่ออาคาร ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 1 ในประกาศนี้

"อาคารประเภทที่ 1" หมายความว่า

(1) อาคารที่ใช้เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

(2) อาคารพาณิชย์ อาคารสำนักงาน อาคารคลังสินค้า อาคารพิเศษ อาคารขนาดใหญ่ ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

(3) อาคารอื่นใดที่มีการใช้ประโยชน์ในอาคารเช่นเดียวกันกับอาคารตาม (1) และ (2)

"อาคารประเภทที่ 2" หมายความว่า

(1) อาคารอยู่อาศัย อาคารอยู่อาศัยรวม ห้องแถว ตึกแถว บ้านแถว บ้านแฝด ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร
(2) อาคารชุดตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด
(3) หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก
(4) อาคารที่ใช้เป็นสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และอาคารที่ใช้เป็นโรงพยาบาลของทางราชการ
(5) อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน อาคารที่ใช้เป็นโรงเรียนของทางราชการอาคารที่ใช้เป็นสถานที่ศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาของทางราชการ
(6) อาคารที่ใช้ประโยชน์เพื่อกิจกรรมทางศาสนา
(7) อาคารอื่นใดที่มีลักษณะของการใช้ประโยชน์ในอาคารเช่นเดียวกันกับอาคารตาม (1) (2) (3) (4) (5) และ (6)

"อาคารประเภทที่ 3" หมายความว่า

(1) โบราณสถานตามกฎหมายว่าด้วยโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
(2) อาคารหรือสิ่งปลูกสร้างในลักษณะอื่นใดที่มีลักษณะไม่มั่นคงแข็งแรงแต่มีคุณค่าทางวัฒนธรรม

ข้อ 2 กำหนดมาตรฐานความสั่นสะเทือนเพื่อป้องกันผลกระทบต่ออาคารดังต่อไปนี้

อาคารประเภทที่	จุดตรวจวัด	ความถี่ (เฮิรตซ์)	ความเร็วอนุภาคสูงสุดไม่เกิน (มิลลิเมตรต่อวินาที)	
			ความสั่นสะเทือน กรณีที่ 1	ความสั่นสะเทือน กรณีที่ 2
1	1.1 ฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร	$f \le 10$	20	-
		$10 < f \le 50$	$0.5 f + 15$	
		$50 < f \le 100$	$0.2 f + 30$	
		$f > 100$	50	
	1.2 ชั้นบนสุดของอาคาร	ทุกความถี่	40*	10*
	1.3 พื้นอาคารในแต่ละชั้น	ทุกความถี่	20**	10**
2	2.1 ฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร	$f \le 10$	5	-
		$10 < f \le 50$	$0.25 f + 2.5$	
		$50 < f \le 100$	$0.1 f + 10$	
		$f > 100$	20	
	2.2 ชั้นบนสุดของอาคาร	ทุกความถี่	15*	5*
	2.3 พื้นอาคารในแต่ละชั้น	ทุกความถี่	20**	10**
3	3.1 ฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร	$f \le 10$	3	-
		$10 < f \le 50$	$0.125 f + 1.75$	
		$50 < f \le 100$	$0.04 f + 6$	
		$f > 100$	10	
	3.2 ชั้นบนสุดของอาคาร	ทุกความถี่	8*	2.5*
	3.3 พื้นอาคารในแต่ละชั้น	ทุกความถี่	20*	10**

หมายเหตุ

1) f = ความถี่ของความสั่นสะเทือน ณ เวลาที่มีความเร็วอนุภาคสูงสุดมีหน่วยเป็นเฮิรตซ์

2) * = กำหนดมาตรฐานไว้เฉพาะค่าความเร็วอนุภาคสูงสุดในแกนนอน

3) ** = กำหนดมาตรฐานไว้เฉพาะค่าความเร็วอนุภาคสูงสุดในแกนตั้ง

4) การวัดค่าความสั่นสะเทือนสูงสุดสำหรับความสั่นสะเทือนกรณีที่ 2 ตามข้อ 1.2 , 2.2 และ 3.2 ให้วัดที่ชั้นบนสุดของอาคารหรือชั้นอื่นซึ่งมีค่าความสั่นสะเทือนสูงสุด

5) การวัดค่าความสั่นสะเทือนที่พื้นอาคารแต่ละชั้นตามข้อ 1.3 , 2.3 และ 3.3 ให้ยกเว้นการวัดที่ฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร

ภาคผนวก ท้ายประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ... (พ.ศ. ...) เรื่อง กำหนดมาตรฐานความสั่นสะเทือนเพื่อป้องกันผลกระทบต่ออาคาร

ข้อ 3 การติดตั้งหัววัดความสั่นสะเทือน ให้ติดตั้งหัววัดแกน X และแกน Y ในลักษณะที่ทำมุมฉากต่อกัน โดยให้แกนใดแกนหนึ่งขนานไปกับผนังอาคารด้านที่หันหน้าไปทางแหล่งกำเนิดความสั่นสะเทือน และให้แกน Z อยู่ในแนวตั้งในลักษณะที่ทำมุมฉากกับแกน X และแกน Y

ข้อ 4 การตรวจวัดความสั่นสะเทือนกรณีที่ 1 ให้ดำเนินการดังนี้

(1) การติดตั้งหัววัดความสั่นสะเทือนให้ดำเนินการตามข้อ 3 โดยมีจุดตรวจวัด

(ก) บริเวณฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร ให้ติดตั้งหัววัดบริเวณอาคารด้านที่หันหน้าไปทางแหล่งกำเนิดความสั่นสะเทือน โดยติดตั้งหัววัดบนพื้นอาคารชั้นล่างบริเวณใกล้ฐานกำแพงนอกสุดของอาคาร หรือบนผนังอาคารหรือกำแพงนอกสุดของอาคาร หรือช่องเปิดบนผนังอาคารหรือกำแพงนอกสุดของอาคาร และตำแหน่งหัววัดต้องอยู่สูงจากพื้นอาคารหรือพื้นดินไม่เกิน 0.5 เมตร สำหรับอาคารซึ่งมีชั้นล่างเป็นบริเวณกว้างให้ตรวจวัดหลายๆ ตำแหน่งพร้อมๆ กัน

(ข) บริเวณชั้นบนสุดของอาคาร ให้ติดตั้งหัววัดเข้ากับพื้นอาคารบริเวณที่ใกล้ผนังอาคารหรือกำแพง หรือบนผนังอาคารหรือกำแพงที่ชั้นบนสุดของอาคาร

(ค) บริเวณพื้นอาคารในแต่ละชั้น ให้ติดตั้งหัววัดบริเวณกึ่งกลางพื้นอาคารในแต่ละชั้นยกเว้นฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร

(2) ช่วงเวลาในการตรวจวัด ต้องครอบคลุมถึงระยะเวลาที่เกิดความสั่นสะเทือนที่ต้องการประเมินผล

(3) การบันทึกผล ให้บันทึกค่าความเร็วอนุภาคสูงสุด (PPV, V_{max}) ในแต่ละแกน

ข้อ 5 การตรวจวัดความสั่นสะเทือนกรณีที่ 2 ให้ดำเนินการดังนี้

(1) การติดตั้งหัววัดความสั่นสะเทือนให้ดำเนินการตามข้อ 3 โดยมีจุดตรวจวัด

(ก) บริเวณชั้นบนสุดของอาคารหรือบริเวณชั้นที่มีค่าความสั่นสะเทือนสูงสุด ให้ติดตั้งหัววัดเข้ากับพื้นอาคารบริเวณที่ใกล้ผนังอาคารหรือกำแพง หรือบนผนังอาคารหรือกำแพงที่ชั้นบนสุดของอาคาร หรือบริเวณชั้นที่มีค่าความสั่นสะเทือนสูงสุด

(ข) บริเวณพื้นอาคารในแต่ละชั้น ให้ติดตั้งหัววัดบริเวณกึ่งกลางพื้นอาคารในแต่ละชั้นยกเว้นฐานรากหรือชั้นล่างของอาคาร

(2) ช่วงเวลาในการตรวจวัด ต้องครอบคลุมถึงระยะเวลาที่เกิดความสั่นสะเทือนที่ต้องการประเมินผล

(3) การบันทึกผล ให้บันทึกค่าความเร็วอนุภาคสูงสุด (PPV,V_{max}) ในแต่ละแกน

1.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการป้องกัน และแก้ไขปัญหามลพิษที่เกี่ยวกับเหตุรำคาญด้านพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้ใดผู้หนึ่งมิให้ก่อเหตุรำคาญ ในที่ หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้

มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีกโดยบุคคล ซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.3 ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับบทลงโทษผู้ก่อให้เกิดเสียงโดยไม่มีเหตุอันควรหรือเกิดเสียงในทางสาธารณะ ดังนี้

บทลงโทษ

มาตรา 370 ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 บาท

มาตรา 372 ผู้ใดทะเลาะกันอย่างอื้ออึงในทางสาธารณะ หรือสาธารณสถาน หรือกระทำโดยประการอื่นใด ให้เสียความสงบเรียบร้อยในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

มาตรา 376 ผู้ใดยิงปืนหรือใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 วัน หรือปรับไม่เกิน 500 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.4 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามกระทำเสียงในอุทยานแห่งชาติ และมีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน ดังนี้

มาตรา 16 ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

(9) นำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะในทางที่มิได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

(17) ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนและสัตว์

มาตรา 18 บุคคลซึ่งเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้สั่งให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

บทลงโทษ

มาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (9) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 27 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (17) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.4.1 ระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2533 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

ข้อ 4 บุคคลซึ่งเข้าไปหรือใช้สถานที่ต่าง ๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติต้องปฏิบัติ ดังนี้

(1) ห้ามมิให้นำยานพาหนะที่ใช้เครื่องยนต์มีเสียงดังหรือควันดำผิดปกติวิสัยเข้าไป

(9) การใช้สถานที่เพื่อการใด ๆ ต้องมิให้เป็นการเสื่อมเสียศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม และต้องไม่ส่งเสียงอื้อฉาว หรือกระทำการอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์

ข้อ 5 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ผู้อื่นหรือตนเอง หรือจะเป็นการรบกวนหรือเดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์ หรือจะทำให้เสียหายแก่สภาพธรรมชาติหรือสิ่งอื่นใด พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งห้ามมิให้ผู้นั้นกระทำการดังกล่าวต่อไปได้

1.4.2 ประกาศกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เรื่อง การจำกัดขนาดยานพาหนะและเวลาในการเข้าไปในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ออกโดยอาศัยอำนาจตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2533 ข้อ 4 (3) และข้อ 5 (เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและไม่เป็นการรบกวนในการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า)

1. ห้ามรถยนต์ขนาดมากกว่า 40 ที่นั่งทุกชนิด ขึ้นและลงเส้นทางระหว่างด่านศาลเจ้าพ่อ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา ถึงที่ทำการอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
2. ห้ามรถยนต์ขนาดมากกว่า 40 ที่นั่งทุกชนิด ขึ้นและลงเส้นทางระหว่างด่านเนินหอม อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี ถึงที่ทำการอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ในระหว่างเวลา 16.00 น. – 06.00 น.
3. ห้ามรถยนต์ขนาดมากกว่า 40 ที่นั่ง ที่เป็นรถสองชั้นหรือมีความสูงมากกว่า 3.50 เมตร เข้าไปในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
4. สำหรับรถยนต์ขนาดมากกว่า 40 ที่นั่ง ที่อนุญาตให้เข้าไปในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่จะต้องเป็นรถยนต์ที่มีกำลังจำนวนแรงม้า ดังนี้
   ก. กรณีรถปรับอากาศ มีจำนวนแรงม้าไม่น้อยกว่า 280 แรงม้า
   ข. กรณีรถไม่ปรับอากาศ มีจำนวนแรงม้าไม่น้อยกว่า 250 แรงม้า

หมวดที่ 2
กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันควบคุมมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน โดยการให้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการขนาดใหญ่ รวมถึงการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนของแหล่งกำเนิดมลพิษและการกำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม ดังนี้

มาตรา 46 เพื่อประโยชน์ในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทและขนาดของโครงการ หรือกิจกรรมของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เสนอขอความเห็นชอบตามมาตรา 47 มาตรา 48 และมาตรา 49

ในการประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการระเบียบปฏิบัติ แนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งต้องเสนอพร้อมการรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจกรรมแต่ละประเภทแต่ละขนาดด้วย

ในกรณีที่โครงการหรือกิจกรรมประเภท หรือขนาดใดหรือที่จะจัดตั้งขึ้นในพื้นใด มีการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไว้แล้ว และเป็นมาตรฐานที่สามารถใช้กับโครงการหรือกิจการประเภทหรือขนาดเดียวกัน หรือในพื้นที่ลักษณะเดียวกันได้ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติอาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้โครงการหรือกิจการในทำนองเดียวกันได้รับการยกเว้นไม่ต้องทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมก็ได้ แต่ทั้งนี้โครงการหรือกิจการนั้นจะต้องแสดงความยินยอม ปฏิบัติตามมาตรการต่างๆ ที่กำหนดไว้ในการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจการนั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 55 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสียหรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 68 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยอากาศ เสียง รังสี หรือมลพิษอื่นที่อยู่ในสภาพควัน ไอ ก๊าซ เขม่า ฝุ่น ละออง เถ้าถ่าน หรือมลพิษอากาศในรูปแบบใดออกสู่บรรยากาศ ไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58

เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่ต้องติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดสำหรับการควบคุม กำจัด ลด หรือขจัดมลพิษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพอากาศตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เว้นแต่จะได้มีระบบ อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าว ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ได้ทำการตรวจสภาพและทดลองแล้วเห็นว่ายังใช้การได้อยู่แล้ว เพื่อการนี้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าวด้วยก็ได้

ให้นำความในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ปล่อยหรือก่อให้เกิดเสียงหรือความสั่นสะเทือนเกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58 ได้โดยอนุโลม

บทลงโทษ

มาตรา 92 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา 68 หรือมาตรา 70 ผู้ใดละเว้นไม่ใช้อุปกรณ์และเครื่องมือของตนที่มีอยู่ สำหรับการควบคุมมลพิษอากาศเสียงและความสั่นสะเทือน หรือละเว้นไม่ทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียโดยใช้ระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของตนที่มีอยู่ และลักลอบปล่อยทิ้งมลพิษน้ำเสียหรือของเสียดังกล่าวออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตแหล่งกำเนิดมลพิษของตน จะต้องเสียค่าปรับรายวันในอัตราสี่เท่าของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายประจำวันสำหรับการเปิดเดินเครื่องทำงานของอุปกรณ์เครื่องมือหรือระบบบำบัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสียของตนตลอดเวลาที่ดำเนินการเช่นว่านั้น

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 3 ให้กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงจากการทำเหมืองหินไว้ ดังต่อไปนี้

(1) ค่าระดับเสียงสูงสุดไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

(2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่วโมง ไม่เกิน 75 เดซิเบลเอ

(3) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

ข้อ 4 การตรวจวัดระดับเสียงจากการทำเหมืองหิน ให้ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

(1) การตรวจวัดระดับเสียงสูงสุด ให้ใช้มาตรระดับเสียงวัดเป็นค่า SPL (Sound pressure level) ในขณะระเบิดหิน

(2) การตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่งโมง ให้ใช้มาตรระดับเสียงตรวจวัดระดับเสียงอย่างต่อเนื่อง 8 ชั่งโมง ที่มีการโม่ บด และย่อยหิน

(3) การตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ให้ใช้มาตรระดับเสียงตรวจวัดระดับเสียงอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา 24 ชั่วโมง ใดๆ

ข้อ 5 ให้กำหนดค่ามาตรฐานความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหินไว้ดังต่อไปนี้

ความถี่ (เฮร์ตซ์)	ความเร็วอนุภาค ไม่เกิน (มม./วิ.)	การขจัด ไม่เกิน (มม.)
1	4.7	0.75
2	9.4	0.75
3	12.7	0.67
4	12.7	0.51
5	12.7	0.40
6	12.7	0.34
7	12.7	0.29
8	12.7	0.25
9	12.7	0.23
10	12.7	0.20
11	13.8	0.20
12	15.1	0.20
13	16.3	0.20
14	17.6	0.20
15	18.8	0.20

ความถี่ (เฮร์ตซ์)	ความเร็วอนุภาค ไม่เกิน (มม./วิ.)	การขจัด ไม่เกิน (มม.)
16	20.1	0.20
17	21.4	0.20
18	22.6	0.20
19	23.9	0.20
20	25.1	0.20
21	26.4	0.20
22	27.6	0.20
23	28.9	0.20
24	30.2	0.20
25	31.4	0.20
26	32.7	0.20
27	33.9	0.20
28	35.2	0.20
29	36.4	0.20
30	37.7	0.20

ความถี่ (เฮร์ตซ์)	ความเร็วอนุภาค ไม่เกิน (มม./วิ.)	การขจัด ไม่เกิน (มม.)
31	39.0	0.20
32	40.2	0.20
33	41.5	0.20
34	42.7	0.20
35	44.0	0.20
36	45.2	0.20
37	46.5	0.20
38	47.8	0.20
39	49.0	0.20
40	50.8	0.20

2.1.2 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้เหมืองหินเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือน ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ในประกาศนี้ "เหมืองหิน" หมายความว่า กิจการระเบิดและย่อยหิน ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ หรือ กิจการโรงงานเกี่ยวกับการโม่ บด หรือย่อยหิน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ข้อ 3 ให้เหมืองหินเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือน

ข้อ 4 ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองเหมืองหินก่อให้เกิดระดับเสียงและความสั่นสะเทือนเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนดในประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน

2.2 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายแม่บทสำหรับการควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน ซึ่งหมายถึง อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้า หรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป โดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม สำหรับทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุงแปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษา หรือทำลายสิ่งใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง โดยพระราชบัญญัตินี้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 8 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อให้โรงงานจำพวกใดจำพวกหนึ่งหรือทุกจำพวก ต้องปฏิบัติตามในเรื่อง

(1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงาน สภาพแวดล้อมของโรงงาน ลักษณะอาคารของโรงงาน หรือลักษณะภายในของโรงงาน

(2) กำหนดลักษณะประเภทหรือชนิดของเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์หรือสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน

(3) กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภท ชนิดหรือขนาดของโรงงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน

(4) กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ กรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์ หรือเครื่องมืออื่นใด เพื่อป้องกัน หรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อน ที่อาจเกิดแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน

(5) กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสีย มลพิษหรือสิ่งใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน

(6) กำหนดการจัดให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงานเพื่อประโยชน์ในการควบคุม หรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

(7) กำหนดข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงงานที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องแจ้งให้ทราบเป็นครั้งคราวหรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

(8) กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกัน หรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

กฎกระทรวงดังกล่าวจะกำหนดให้ยกเว้นโรงงานประเภท ชนิด หรือขนาดใดจากการต้องปฏิบัติเรื่องหนึ่งเรื่องใดก็ได้ และจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิค หรือเป็นเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

มาตรา 35 พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าในอาคาร สถานที่ เพื่อตรวจสภาพอาคารสถานที่ เครื่องจักรหรือการกระทำที่อาจเป็นการฝ่าฝืน

มาตรา 36 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมีเหตุสงสัยว่ากระทำ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งแต่งตั้งจากข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 4 มีอำนาจจับกุมผู้นั้นส่งพนักงานสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

มาตรา 37 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไข หรือปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม ภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ในกรณีที่เห็นสมควร

เมื่อได้รับอนุมัติจากปลัดกระทรวง หรือผู้ที่ปลัดกระทรวงมอบหมาย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจผูกมัดประทับตราเครื่องจักรเพื่อมิให้เครื่องจักรทำงานได้ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

บทลงโทษ

มาตรา 45 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (8) หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

มาตรา 57 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน หรือยังไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา 58 ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เครื่องจักรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ผูกมัดประทับตราไว้ตามมาตรา 37 วรรคสอง กลับทำงานได้อีก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 6 และมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) (6) และ (8) แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ข้อ 1 ห้ามตั้งโรงงานจำพวกที่ 1 และโรงงานจำพวกที่ 2 ในบริเวณต่อไปนี้

(1) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัย อาคารชุดพักอาศัย และบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย

(2) ภายในระยะ 50 เมตร จากเขตติดต่อสาธารณสถาน ได้แก่ โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา วัดหรือศาสนสถาน โรงพยาบาล โบราณสถาน และสถานที่ทำการของหน่วยงานของรัฐ และให้หมายรวมถึงแหล่งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามที่รัฐมนตรีกำหนด

ข้อ 2 ห้ามตั้งโรงงานจำพวกที่ 3 ในบริเวณต่อไปนี้

(1) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัย อาคารชุดพักอาศัย และบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย การศึกษา วัด หรือศาสนสถาน โรงพยาบาล โบราณสถาน และสถานที่ทำการของหน่วยงานรัฐ และให้หมายรวมถึงแหล่งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ข้อ 3 สถานที่ทำการของหน่วยงานรัฐไม่หมายรวมถึง สถานที่ทำการงานโดยเฉพาะเพื่อการควบคุมกำกับดูแล อำนวยการสะดวก หรือให้บริการแก่กิจการของโรงงานแห่งนั้นๆ

ในกรณีมีเหตุอันสมควร รัฐมนตรีจะกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้ร่นหรือขยายระยะทางที่กำหนดในข้อ 1(2) หรือข้อ 2(2) หรือมิให้ใช้บังคับข้อ 1(2) แก่โรงงานประเภทใดตามเงื่อนไขที่กำหนดก็ได้

ข้อ 4 โรงงานจำพวกที่ 3 นอกจากห้ามตั้งในบริเวณตามข้อ 2 แล้ว ต้องตั้งอยู่ในทำเลและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม มีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการอุตสาหกรรมตามขนาด หรือประเภทหรือชนิดของโรงงาน โดยไม่อาจก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นด้วย

ข้อ 6 กำหนดเครื่องจักร อุปกรณ์และสิ่งอื่นที่นำมาใช้ในโรงงาน

(2) ใช้เครื่องจักรที่มีความปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือน เสียง หรือคลื่นวิทยุรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 17 เสียงดังที่เกิดจากการประกอบกิจการต้องไม่เกินมาตรฐานที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ 18 โรงงานประเภทใดต้องมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงานอย่างที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2.2.2 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2546 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 18 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องควบคุมมิให้บริเวณปฏิบัติงานในโรงงานมีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ในตารางท้ายหมวดนี้

ข้อ 9 ห้ามมิให้บุคคลเข้าไปในบริเวณที่มีเสียงดังเกินกว่า 140 เดซิเบลเอ

ข้อ 10 บริเวณปฏิบัติงานที่มีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานตามข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องปิดประกาศเตือนให้ทราบถึงบริเวณที่มีเสียงดังเกินมาตรฐานที่กำหนด

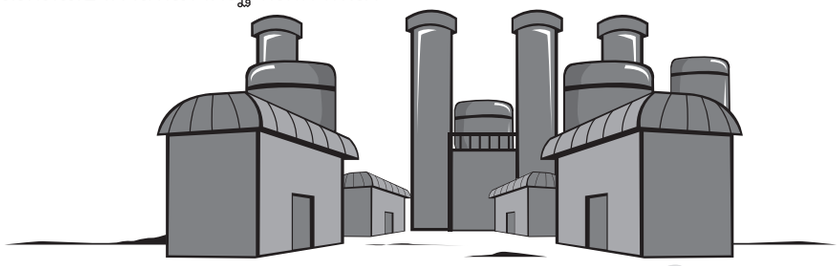

ตารางแสดงมาตรฐานเปรียบเทียบระดับเสียงเฉลี่ย ที่ยอมรับได้กับเวลาการทำงานในแต่ละวัน

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง ใน 1 วัน (ชม.)	ระดับเฉลี่ยเสียงตลอดระยะเวลา การทำงานในแต่ละวัน
12	87
8	90
6	92
4	95
3	97
2	100
1½	102
1	105
½	110
¼ หรือน้อยกว่า	115

หมายเหตุ หากเวลาการปฏิบัติงานไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนดตรงตามตารางข้างต้น ให้คำนวณโดยใช้สูตร

$$T = \frac{8}{2^{(L-90)/5}}$$

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

ข้อ 11 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องจัดให้มีการตรวจวัดวิเคราะห์และจัดทำรายงานสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อนแสงสว่างและเสียงอย่างน้อยปีละ1ครั้งโดยเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพหรือผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางด้านวิทยาศาสตร์เป็นผู้รับรองรายงาน และให้เก็บรายงานดังกล่าวไว้ ณ ที่ตั้งโรงงานให้พร้อมสำหรับการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ 14 การตรวจวัดระดับเสียง บริเวณที่ทำการตรวจวัดต้องเป็นบริเวณที่มีการปฏิบัติงานในสภาพการทำงานปกติ การตรวจวัดต้องเป็นบริเวณที่มีระดับเสียงสูง ประเภทหรือชนิดของโรงงานที่ต้องดำเนินการตรวจวัดเสียงตามที่กำหนดไว้ในบัญชีที่ 2 ท้ายประกาศนี้

ข้อ 15 วิธีการตรวจวัดและวิเคราะห์ให้เป็นไปตามหลักมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐานของ Occupational Safety & Health Administration (OSHA) มาตรฐานของ National Institute Occupational Safety and Health (NIOSH) เป็นต้น หรือวิธีอื่นใดที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมเห็นชอบ

2.2.3 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดระดับเสียงการรบกวนและระดับเสียงที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 17 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ค่าระดับการรบกวน ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ

ข้อ 3 ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

ข้อ 4 ค่าระดับเสียงสูงสุด ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

ข้อ 5 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงการรบกวน ระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง และระดับเสียงสูงสุดที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ให้เป็นไปตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด

2.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการ ควบคุมและป้องกันมลพิษจากการประกอบกิจการซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตประจำวันของประชาชนในชุมชนและมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของคนงาน และประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง ดังนี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังนี้

(1) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุม หรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทำต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา 31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา 31 ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

(1) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา31บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(2) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการตาม (1) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 33 เมื่อพ้นกำหนด 90 วัน ที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32 (1) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่มีการควบคุมตามมาตรา 32 (1) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 56

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32 (2) ก็ได้

มาตรา 45 ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใดๆ ตามที่ระบุในพระราชบัญญัตินี้ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งให้กำหนดระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่า 7 วัน เว้นแต่เป็นกรณีที่สั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์

ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินกิจการและให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว

มาตรา 46 ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัติหรือข้อกำหนดท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุนั้นหรือดำเนินการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุนั้นได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

บทลงโทษ

มาตรา 71 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 19 มาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 34 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2544 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 54 มาตรา 55 และมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528

ข้อ 5 ให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อไปนี้ เป็นกิจการซึ่งกำหนดให้ควบคุมตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 (ซึ่งแต่ละกิจการตามที่ปรากฏ ประกอบด้วยกิจการย่อยประเภทต่างๆ)

5.1 กิจการเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์
5.2 กิจการเกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์
5.3 กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร
5.4 กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ชำระล้าง
5.5 กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร
5.6 กิจการเกี่ยวกับโลหะหรือแร่
5.7 กิจการเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล
5.8 กิจการเกี่ยวกับไม้
5.9 กิจการเกี่ยวกับการบริการ
5.10 กิจการเกี่ยวกับสิ่งทอ
5.11 กิจการเกี่ยวกับหิน ดิน ทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง
5.12 กิจการเกี่ยวกับปิโตรเลียม ถ่านหินสารเคมี
5.13 กิจการอื่นๆ

ข้อ 7 ผู้ที่ประสงค์ประกอบกิจการตามข้อ 5 ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และต้องปฏิบัติและจัดสถานที่สำหรับกิจการนั้นให้ถูกต้องด้วยลักษณะ ดังนี้

7.5 จัดให้มีการป้องกันเสียงที่อาจเป็นเหตุรำคาญ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามหลักเกณฑ์ที่กรุงเทพมหานครกำหนด

ข้อ 9 ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการตามข้อ 5 ต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพ หรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ ดังนี้

9.1 ต้องปฏิบัติและจัดสถานที่สำหรับประกอบกิจการนั้นให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 7

9.5 ปฏิบัติการทุกอย่างเพื่อรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญหรือโรคติดต่อ

ข้อ 16 ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้มีโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

2.3.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2545 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และมาตรา 6 (1) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ผู้ประกอบกิจการในสถานประกอบกิจการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุม ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในเขตที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลบังคับใช้ หรือสถานประกอบกิจการใดที่เข้าข่ายโรงงานจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง แล้วแต่กรณี

ข้อ 3 สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่นๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการไม่เข้าข่ายเป็นโรงงาน ให้ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดในข้อกำหนดท้องถิ่น โดยคำนึงถึงลักษณะและประเภทของการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการนั้นๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนหรือก่อเหตุรำคาญด้วย

ข้อ 14 สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง หรือความสั่นสะเทือน ต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงานและผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง

ข้อ 15 ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานมลพิษด้านต่างๆ สำหรับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนำค่ามาตรฐานด้านมลพิษตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นๆ ทั้งนี้โดยการออกเป็นข้อกำหนดท้องถิ่น

2.3.3 ระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง รองเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครประกอบข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2544 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 และข้อ 17

ข้อ 10 สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 11 ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาการทำการ ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ มีค่าสูงสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่งไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ และระดับเสียงที่ออกนอกอาคาร สถานประกอบการต้องไม่ก่อเหตุรำคาญ รบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 12 ในระหว่างเวลาทำการ ต้องมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรีหรือการเปิดเพลงหรือจากเครื่องกำเนิดเสียง หรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะๆ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียง

ข้อ 13 ต้องจัดให้มีบริการอุปกรณ์ป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐาน และสะอาดสำหรับผู้ใช้บริการเสมอเมื่อได้รับการร้องขอ และผู้ดำเนินกิจการต้องติดประกาศหรือให้ข้อมูลด้านวิธีการอื่นใด เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงการป้องกัน แก้ไข และการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

ข้อ 14 สถานบริการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 100 ตารางเมตร หรือสถานประกอบการที่เคยก่อเหตุรำคาญเรื่องเสียง ต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการวัดผ่านทางจอแสดงผล เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้น และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

2.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ถูกตราขึ้นเพื่อคุ้มครองลูกจ้างหรือผู้ที่ตกลงทำงานโดยรับค่าจ้าง โดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ ป้องกัน แก้ไข ควบคุมมลพิษทางเสียง มีดังนี้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชบัญญัติ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจแรงงาน กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 103 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานให้นายจ้างดำเนินการ ในการบริหารและจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา 166 บรรดาประกาศหรือคำสั่งที่ออกประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2515 ให้ยังคงใช้ได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

บทลงโทษ

มาตรา 148 นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 31 หรือมาตรา 44 หรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 103 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อนแสงสว่างและเสียง พ.ศ. 2549 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 6 และ 103 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

ข้อ 8 นายจ้างต้องควบคุมระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดเวลาการทางานในแต่ละวัน (Time Weighted Average-TWA) มิให้เกินมาตรฐานตามตารางที่ 6 ท้ายประกาศนี้

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียง และการคำนวณการได้รับเสียง ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 9 ในบริเวณสถานประกอบกิจการที่มีระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก (Impact or Impulse Noise) เกิน 140 เดซิเบลเอ หรือมีปริมาณเสียงสะสมของเสียงกระทบหรือเสียงกระแทกเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในตารางที่ 6 ท้ายกฎกระทรวงนี้ นายจ้างต้องให้ลูกจ้างหยุดทำงานจนกว่าจะได้ปรับปรุงหรือแก้ไขระดับเสียง

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 10 ภายในสถานประกอบกิจการที่สภาวะการทำงานมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ 8 หรือข้อ 9 ให้นายจ้างดำเนินการปรับปรุง หรือแก้ไขสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียง หรือทางผ่านของเสียง หรือการบริหารจัดการ เพื่อให้มีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับอยู่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนด

ในกรณียังดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขตามวรรคหนึ่งไม่ได้ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาที่ทำงาน เพื่อลดเสียงให้อยู่ในระดับที่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 8 หรือข้อ 9

ข้อ 11 ในบริเวณที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ 8 หรือข้อ 9 นายจ้างต้องจัดให้มีเครื่องหมายเตือนให้ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลติดไว้ให้ลูกจ้างเห็นได้โดยชัดเจน

ข้อ 12 ในกรณีที่สภาวะการทำงานในสถานประกอบกิจการมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน 8 ชั่วโมงตั้งแต่ 85 เดซิเบลเอ ขึ้นไป ให้นายจ้างจัดทำโครงการอนุรักษ์การได้ยินในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 13 อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องมีมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

(5) ปลั๊กลดเสียง (Ear Plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือ วัสดุอื่นที่อ่อนนุ่มและไม่ระคายเคือง ใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง และสามารถลดเสียงได้ไม่น้อยกว่า 15 เดซิเบลเอ

(6) ครอบหูลดเสียง (Ear Muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือวัสดุอื่นที่อ่อนนุ่มและไม่ระคายเคือง ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง และสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 25 เดซิเบลเอ

ข้อ 15 นายจ้างต้องจัดให้มีการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการ

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ระยะเวลา และประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 16 นายจ้างต้องจัดทำรายงานการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานตามข้อ 15 โดยให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพหรือให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีสาขาอาชีวอนามัย หรือเทียบเท่าตามที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้เป็นผู้รับรองรายงาน และให้นายจ้างเก็บรายงานดังกล่าวไว้ ณ สถานประกอบกิจการเพื่อให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้ตลอดเวลาทำการพร้อมทั้งส่งรายงานคู่ฉบับต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทำการตรวจวัด

ข้อ 20 ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจสุขภาพของลูกจ้างที่ทำงานในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 22 ในกรณีที่ทราบความผิดปกติของร่างกายหรือความเจ็บป่วยของลูกจ้างเนื่องจากการทำงานในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียง นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างได้รับการรักษาพยาบาลในทันที และทำการตรวจสอบหรือหาสาเหตุของความผิดปกติหรือเจ็บป่วย พร้อมทั้งส่งผลการตรวจสุขภาพของลูกจ้างที่ผิดปกติหรือเจ็บป่วย การให้การรักษาพยาบาลและการป้องกันแก้ไขต่อพนักงานตรวจแรงงานตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนดภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทราบความผิดปกติหรือการเจ็บป่วย

ถ้าลูกจ้างผู้ใดมีหลักฐานทางการแพทย์จากสถานพยาบาลของทางราชการ หรือที่ราชการยอมรับ แสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้นายจ้างเปลี่ยนงานให้แก่ลูกจ้างผู้นั้นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างเป็นสำคัญ

ประกาศแนบท้ายกฎกระทรวง
ตารางที่ 6 มาตราฐานระดับเสียงที่ยอมให้ลูกจ้างได้รับ
ตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียงใน (ชม.)	ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน(TWA) ไม่เกิน (เดซิเบลเอ)
12	87
8	90
6	92
4	95
3	97
2	100
1½	102
1	105
½	110
¼ หรือน้อยกว่า	115

หมายเหตุ *

1. เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง และระดับเสียงเฉลี่ยตลอด ระยะเวลาการทำงาน (TWA) ให้ใช้ค่ามาตรฐานที่กำหนดตามตารางข้างต้นเป็นลำดับแรกหากไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนดตรงตามตาราง ให้คำนวณจากสูตร ดังนี้

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน (TWA) ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

2.ในการทำงานแต่ละวัน ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) จะมีระดับเสียงสูงสุด (Peak) เกิน 140 เดซิเบลเอ มิได้

2.4.2 ประกาศกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรื่อง หลักเกณฑ์วิธีดำเนินการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการ ระยะเวลา และประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการ พ.ศ.2550 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 8 วรรคสอง ข้อ 9 วรรคสอง และข้อ 15 วรรคสอง แห่งกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหาร และการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่าง และเสียง พ.ศ. 2549

ข้อ 3 นายจ้างต้องจัดให้มีการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการในสภาวะที่เป็นจริงของสภาพการทำงาน อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

กรณีที่มีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร อุปกรณ์ กระบวนการผลิต วิธีการทำงาน หรือการดำเนินการใดๆ ที่อาจมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียง ให้นายจ้างดำเนินการตามวรรคหนึ่งเพิ่มเติมภายใน 90 วันนับจากวันที่มีการปรับปรุงหรือ เปลี่ยนแปลง

ข้อ 12 ประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการตรวจวัดระดับเสียง ได้แก่ การระเบิด ย่อย โม่หรือ บดหิน การผลิตน้ำตาลหรือทำให้บริสุทธิ์ การผลิตน้ำแข็ง การปั่น ทอโดยใช้เครื่องจักร การผลิตเครื่องเรือน เครื่องใช้จากไม้ การผลิตเยื่อกระดาษหรือกระดาษ กิจการที่มีการปั๊มหล่อเจียรโลหะ กิจการที่มีแหล่งกำเนิดเสียงหรือสภาพการทำงานที่อาจทำให้ลูกจ้างได้รับอันตรายเนื่องจากเสียง

ข้อ 14 วิธีการตรวจวัดระดับเสียง ให้ตรวจวัดบริเวณที่มีลูกจ้างปฏิบัติงานอยู่ในสภาพการทำงานปกติ โดยตั้งค่าเครื่องวัดเสียงที่สเกลเอ (Scale A) การตอบสนองแบบช้า (slow) และตรวจวัดที่ระดับหูของลูกจ้างที่กำลังปฏิบัติงาน ณ จุดนั้นรัศมีไม่เกิน 30 เซนติเมตร

กรณีใช้เครื่องวัดปริมาณเสียงสะสม ต้องตั้งค่าให้เครื่องคำนวณปริมาณเสียงสะสมที่ระดับ 80 เดซิเบล Criteria Level ที่ระดับ 90 เดซิเบล Energy exchange rate ที่ 5 ส่วนการใช้เครื่องวัดเสียงกระทบหรือเสียงกระแทกให้ตั้งค่าตามที่ระบุในคู่มือการใช้งานของผู้ผลิต

ข้อ 15 กรณีบริเวณที่ลูกจ้างปฏิบัติงานมีระดับเสียงดังไม่สม่ำเสมอ หรือลูกจ้างต้องย้ายการทำงานไปยังจุดต่างๆ ที่มีระดับเสียงดังแตกต่างกัน ให้ใช้สูตรในการคำนวณหาระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวันดังนี้

$$D = \left\{\left(\frac{C_1}{T_1}\right) + \left(\frac{C_2}{T_2}\right) + \ldots + \left(\frac{C_n}{T_n}\right)\right\} x100$$ และ $$TWA_8 = \left[16.61 \times \log\left(\frac{D}{100}\right)\right] + 90$$

เมื่อ D = ปริมาณเสียงสะสมที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ หน่วยเป็นร้อยละ
C = ระยะเวลาที่สัมผัสเสียง
T = ระยะเวลาที่อนุญาตให้สัมผัสระดับเสียงนั้น ๆ
(ตามตารางที่ 6 ในกฎกระทรวง)
$TWA_{(8)}$ = ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน 8 ชั่วโมง/วัน
ค่า $TWA_{(8)}$ ที่คำนวณได้ต้องไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ

ข้อ 16 ให้นายจ้างทำการวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงที่ลูกจ้างได้รับ

กรณีผลการตรวจวัดมีค่าเกินหรือต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงแล้วแต่กรณี ต้องระบุสาเหตุและปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งอาคารสถานที่ การระบายอากาศ เครื่องจักร การบำรุงรักษา จำนวนลูกจ้างที่สัมผัสหรือเกี่ยวข้องกับอันตราย สภาพและลักษณะการทำงานของลูกจ้าง รวมถึงวิธีการหรือมาตรการในการปรับปรุงแก้ไขและระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จ

2.5 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบกิจการสถานบริการ ซึ่งหมายถึงสถานเต้นรำ รำวง มีอาหาร สุรา เครื่องดื่มจำหน่าย มีการแสดงดนตรีหรืออื่นๆ เพื่อการบันเทิง จัดให้มีหญิงปรนนิบัติลูกค้า โดยตั้งขึ้นเพื่อโดยหวังประโยชน์ในการค้า โดยพระราชบัญญัตินี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงดังนี้

มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ในการพิจารณาอนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนึงถึงประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการประกอบด้วย

หลักเกณฑ์และวิธีการขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับประวัติการกระทำผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามวรรคสอง รวมทั้งการขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้ต่อใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 7 อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา 4 ต้อง

(1) ไม่อยู่ใกล้ชิดวัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว

(2) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญ แก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการการจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้โคมไฟหรือการให้พนักงานติดเครื่องหมายประจำตัวในสถานบริการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 24 เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าเวลาใดๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บทลงโทษ

มาตรา 25 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือคนรับใช้ของสถานบริการ ผู้ใดให้ความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติตามมาตรา 24 ได้ แต่ไม่ยอมให้ความสะดวกนั้นเมื่อเจ้าหน้าที่ร้องขอ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 26 ผู้ใดตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือดำเนินกิจการสถานบริการเช่นว่านั้นในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาต หรือดำเนินกิจการสถานบริการผิดประเภทที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 27 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 มาตรา 15 มาตรา 16 (1) (2) (3) หรือ (4) มาตรา 16/1 วรรคหนึ่ง หรือกฎกระทรวงตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 50,000 บาท

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินกิจการสถานบริการ พ.ศ. 2549 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 4 วรรคสาม มาตรา 14 วรรคสาม และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

ข้อ 13 การจัดสถานที่ภายนอกและภายในของสถานบริการต้องมีลักษณะดังนี้

(7) ในสถานบริการที่จัดให้มีดนตรีหรือการแสดงอื่นใดต้องมีวัสดุที่ป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่ให้เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด

2.6 พระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการประกอบกิจการเกี่ยวกับน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งรวมถึงสถานบริการเชื้อเพลิงที่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการควบคุมเสียง โดยบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

มาตรา 7 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันหรือระงับเหตุเดือดร้อนรำราญหรือความเสียหายหรืออันตรายที่จะมีผลกระทบต่อบุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์ หรือสิ่งแวดล้อม หรือการกำหนดแนวทางหรือลักษณะการดำเนินการเกี่ยวกับการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

(2) กำหนดที่ตั้ง แผนผัง รูปแบบ และลักษณะของสถานที่เก็บรักษาน้ำมันเชื้อเพลิง สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง และคลังน้ำมันเชื้อเพลิง และการบำรุงรักษาสถานที่ดังกล่าว

มาตรา 17 เพื่อให้การควบคุมการประกอบกิจการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อปกป้องประชาชนให้มีความปลอดภัย ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทกิจการควบคุมของการมีน้ำมันเชื้อเพลิงไว้ครอบครอง สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง ให้สอดคล้องกับระดับอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ดังนี้

(3) ประเภทที่ 3 ได้แก่ กิจการที่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาตก่อนจึงจะประกอบการได้

บทลงโทษ

มาตรา 66 ผู้ใดประกอบกิจการควบคุมประเภทที่ 3 โดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 7 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการแจ้ง การอนุญาตและอัตราค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการประกอบกิจการน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2546 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 มาตรา 7 (2) มาตรา 17 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542

ข้อ 13 สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงประเภท ข ได้แก่ สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงที่ให้บริการแก่ยานพาหนะทางบก ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ติดเขตถนนสาธารณะหรือถนนส่วนบุคคลที่มีความกว้างตามที่กรมธุรกิจพลังงานประกาศกำหนด และเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงไว้ในถังเก็บน้ำมันเชื้อเพลิงใต้พื้นดิน

ข้อ 20 กิจการควบคุมประเภทที่ 3 ตามมาตรา 17 ได้แก่

(4) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงประเภท ข

2.6.2 กฎกระทรวง สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2552 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542 และมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2550

ข้อ 30 สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงประเภท ข ต้องมีลักษณะและระยะปลอดภัยภายในดังต่อไปนี้

(5) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงประเภท ข ที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เขตเมืองพัทยา เขตเทศบาล และเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายโดยเฉพาะจัดตั้งขึ้นและมีบริการล้างรถยนต์ ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(ง) ต้องมีการป้องกันเสียงจากเครื่องล้างรถยนต์ไม่ให้เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามเกณฑ์มาตรฐานที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนด

(จ) ให้เปิดบริการล้างรถยนต์ได้ตั้งแต่ 8.00 นาฬิกา ถึง 17.00 นาฬิกา

หมวดที่ 3
กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงของยานพาหนะ การตรวจสอบและการดำเนินการกับยานพาหนะที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐาน โดยยานพาหนะตามพระราชบัญญัตินี้หมายรวมถึงรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ เรือ ตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย และอากาศยานตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

มาตรา 11 ให้นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษและพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 55 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสียหรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 64 ยานพาหนะที่จะนำมาใช้จะต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55

มาตรา 65 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่า ได้มีการใช้ยานพาหนะโดยฝ่าฝืนตามมาตรา 64 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะนั้นโดยเด็ดขาดหรือจนกว่าจะได้มีการแก้ไข ปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55

มาตรา 66 ในการออกคำสั่ง ห้ามใช้ยานพาหนะตามมาตรา 65 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทำเครื่องหมายให้ปรากฏเด่นชัดเป็นตัวอักษรที่มีข้อความว่า “ห้ามใช้เด็ดขาด” หรือ “ห้ามใช้ชั่วคราว” หรือเครื่องหมายอื่นใดซึ่งเป็นที่รู้และเข้าใจของประชาชนโดยทั่วไปว่ามีความหมายอย่างเดียวกันไว้ ณ ส่วนใดส่วนหนึ่งของยานพาหนะ

การทำและการยกเลิกเครื่องหมายห้ามใช้ตามวรรคหนึ่ง หรือการใช้ยานพาหนะขณะที่มีเครื่องหมายดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 67 ในการปฏิบัติตามมาตรา 65 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ยานพาหนะหยุดเพื่อตรวจสอบหรือเข้าไปในยานพาหนะหรือกระทำการใดๆ ที่จำเป็นเพื่อตรวจสอบเครื่องยนต์และอุปกรณ์ของยานพาหนะ

บทลงโทษ

มาตรา 102 ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 65 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

มาตรา 103 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 67 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.1.1 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการออกคำสั่ง การยกเลิกคำสั่ง การทำและยกเลิกเครื่องหมายห้ามใช้ยานพาหนะ และการใช้ยานพาหนะในขณะที่มีเครื่องหมายห้ามใช้ยานพาหนะ พ.ศ. 2550 ออกตามมาตรา 11 และ 66 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่ามีการใช้ยานพาหนะที่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 55 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวและทำเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ไว้ที่ยานพาหนะนั้น

ข้อ 3 เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราว ต้องแก้ไขปรับปรุงยานพาหนะมิให้ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามข้อ2และนำยานพาหนะดังกล่าวไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายในกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันที่มีคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราว

ข้อ 4 ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวได้แก้ไขปรับปรุงและนำยานพาหนะดังกล่าวไปใช้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายในกำหนดเวลาตามข้อ 3 และพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้วพบว่ายานพาหนะนั้นยังคงก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามข้อ 2 เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะอาจนำยานพาหนะดังกล่าวไปแก้ไขปรับปรุงและนำมาให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบอีกจนกว่ากำหนดเวลาดังกล่าวจะสิ้นสุดลง

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะจะนำยานพาหนะไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดทำการตรวจสอบก็ได้

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบแล้วพบว่า ยานพาหนะที่นำไปแก้ไขปรับปรุงตามวรรคหนึ่งไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามข้อ2ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวและเอาเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ออกจากยานพาหนะนั้น

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งดำเนินการตามวรรคสามมิใช่ผู้ออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแจ้งการยกเลิกคำสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวทราบภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้ยกเลิกคำสั่งและเอาเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ออก

ข้อ 5 เมื่อพ้นกำหนดตามข้อ 3 หากเจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะได้นำยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวไปใช้โดยไม่นำมาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพบที่ใดและปรากฏว่ายานพาหนะนั้นได้แก้ไขปรับปรุงจนไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามข้อ 2 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวและเอาเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ออกจากยานพาหนะนั้น แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการลบล้างความผิดในการฝ่าฝืนคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวที่ได้กระทำไปแล้ว และให้นำความในข้อ 4 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 6 เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามข้อ 3 ยานพาหนะใดถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวตามข้อ 2 ยังไม่สามารถแก้ไขสภาพที่ก่อให้เกิดมลพิษดังกล่าวได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาดและทำเครื่องหมาย "ห้ามใช้เด็ดขาด" ไว้ที่ยานพาหนะแทนเครื่องหมาย "ห้ามใช้ชั่วคราว" ทั้งนี้ ไม่ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะตรวจสอบพบที่ใดก็ตาม

ข้อ 7 ห้ามเจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะใช้ยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อวัตถุประสงค์ในการนำยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะนั้นไปแก้ไขปรับปรุงและให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบ

ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ได้รับอนุญาตตามวรรคหนึ่งเคลื่อนย้ายยานพาหนะออกจากสถานที่ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบและทำเครื่องหมาย "ห้ามใช้เด็ดขาด" ภายใน 6 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ได้รับอนุญาตให้เคลื่อนย้ายยานพาหนะเพื่อวัตถุประสงค์ในการนำยานพาหนะนั้นไปแก้ไขปรับปรุง หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวให้เคลื่อนย้ายยานพาหนะโดยวิธีการลากจูงหรือโดยวิธีการอื่นที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด

ข้อ 8 ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาดได้แก้ไขปรับปรุงยานพาหนะแล้ว มีความประสงค์จะใช้ยานพาหนะนั้นต่อไป ให้ยื่นคำร้องต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดเพื่อทำการตรวจสอบก็ได้

ในการตรวจสอบยานพาหนะตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะนำยานพาหนะนั้นไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบยังสถานที่ที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบแล้วพบว่า ยานพาหนะที่นำไปแก้ไขปรับปรุงตามวรรคหนึ่งไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามข้อ 2 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาดและเอาเครื่องหมาย "ห้ามใช้เด็ดขาด" ออกจากยานพาหนะนั้น ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ 4 วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ 11 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราวหรือคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาด และทำเครื่องหมาย "ห้ามใช้ชั่วคราว" หรือ "ห้ามใช้เด็ดขาด" หรือยกเลิกคำสั่งและเครื่องหมายดังกล่าวแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่ออธิบดีกรมควบคุมมลพิษหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมควบคุมมลพิษมอบหมายเพื่อแจ้งนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์หรือนายทะเบียนเรือตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย แล้วแต่กรณีทราบต่อไป

3.1.2 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 3 ระดับเสียงของรถยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณ จะต้องไม่เกิน

(1) 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 7.5 เมตร หรือ

(2) 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 0.5 เมตร

ข้อ 4 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ให้เป็นไปตามภาคผนวกท้ายประกาศนี้

• **ภาคผนวก** ท้ายประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์ (สรุปสาระสำคัญ)

ข้อ 2 จะต้องปรับมาตรวัดระดับเสียงไว้ที่วงจรถ่วงน้ำหนัก A และที่ลักษณะความไวตอบรับเสียง Fast รวมทั้งต้องปรับเทียบความถูกต้องกับเครื่องกำเนิดเสียงมาตรฐาน

ข้อ 3 การตรวจวัดระดับเสียงให้กระทำในสถานที่อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) สถานที่ซึ่งเป็นพื้นราบทำด้วยคอนกรีตหรือแอสฟัลต์หรือวัสดุที่สะท้อนเสียงได้ดีและเป็นที่โล่งมีระยะห่างจากรถยนต์ที่จะทำการตรวจวัดตั้งแต่ 10 เมตร ขึ้นไป

(2) สถานที่ตาม (1) และเป็นที่โล่งซึ่งมีระยะห่างจากรถยนต์ 3-10 เมตร

การตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ตาม (1) ให้ตรวจวัดในระยะห่างจากรถยนต์ 7.5 เมตร หรือ 0.5 เมตร การตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ตาม (2) ให้ตรวจวัดในระยะห่างจากรถยนต์ 0.5 เมตร

ข้อ 4 การตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ตามข้อ 3 (1) ให้กระทำตามวิธีการดังต่อไปนี้

(1) ให้ทำการตรวจวัดระดับเสียงของสภาพแวดล้อมและลมในขณะนั้นก่อนถ้าระดับเสียงบริเวณสถานที่ตาม 3 (1) เกินกว่า 75 เดซิเบลเอ หรือบริเวณตามข้อ 3 (2) เกินกว่า 90 เดซิเบลเอ ให้เปลี่ยนสถานที่ตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์

(2) ให้จอดรถอยู่กับที่ในตำแหน่งเกียร์ว่าง เดินเครื่องยนต์ไม่น้อยกว่า 5 นาที ก่อนตรวจวัดระดับเสียง ถ้ามีขอบทางเท้าให้ห่างจากขอบทางอย่างน้อย 1 เมตร

(3) หันแกนความไวสูงสุดของไมโครโฟนของมาตรระดับเสียงเข้าหารถยนต์ที่จะทำการตรวจวัดโดยตั้งไมโครโฟนให้สูงจากพื้น 1.2 เมตร และห่างจากปลายท่อไอเสีย 7.5 เมตร หันไมโครโฟนเข้าหาท่อไอเสีย โดยแกนไมโครโฟนต้องขนานกับพื้น ในกรณีปลายไมโครโฟนยื่นไม่พ้นริมนอกสุดของตัวถังรถ ให้ไมโครโฟนอยู่ห่างจากริมนนอกสุดของตัวถังรถยนต์ด้านปลายทางออกของไอเสีย 7.5 เมตร

(4) เร่งเครื่องยนต์ให้มีความเร็วรอบเท่ากับความเร็วรอบของการตรวจวัดรถยนต์ดีเซลหรือความเร็วรอบของการตรวจวัดรถยนต์แก๊สโซลีน แล้วแต่กรณี

(5) ให้ตรวจวัดระดับเสียง 2 ครั้ง และให้ถือเอาค่าสูงสุดที่วัดได้เป็นค่าระดับเสียงของรถยนต์

(6) ถ้าระดับเสียงทั้ง 2 ครั้งต่างกันเกิน 2 เดซิเบลเอ ให้ตรวจสอบโดยเริ่มต้นใหม่

ข้อ 5 การตรวจสอบค่าระดับเสียงของรถยนต์ตามข้อ 3 (2) ให้ดำเนินการตามข้อ 4 เว้นแต่การหันแกนความไวสูงสุดของไมโครโฟนของมาตรวัดระดับเสียงให้เป็นไปตามตำแหน่ง ระยะและวิธีการดังนี้

(1) กรณีท่อไอเสียมีท่อเดียว ให้ตั้งไมโครโฟนระดับเดียวกับปลายท่อไอเสียแต่ไม่ต่ำกว่า 0.2 เมตร จากพื้น และหันไมโครโฟนเข้าหาปลายท่อไอเสียทำมุม 45 องศา กรณีปลายท่อไอเสียไม่พ้นริมนอกสุดของตัวถังรถ ให้ตั้งไมโครโฟนห่างจากริมนอกสุดของตัวถังรถยนต์ ด้านปลายทางออกของไอเสีย 0.5 เมตร แกนไมโครโฟนทำมุม 45 องศากับปลายท่อไอเสีย

(2) กรณีท่อไอเสียมี 2 ท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันและมีระยะระหว่างปลายท่อไอเสียไม่มากกว่า 0.3 เมตรให้ดำเนินการตามข้อ 5 (1) เว้นแต่ให้ถือระยะและทิศทางของท่อไอเสียด้านนอกของรถยนต์เป็นเกณฑ์

(3) ในกรณีท่อไอเสียมี 2 ท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันโดยมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียมากกว่า 0.3 เมตร หรือกรณีต่อจากหม้อพักคนละใบ ไม่ว่าจะมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียเท่าใด ให้ดำเนินการตามข้อ 5 (1) ทุกท่อ และให้ใช้ค่าสูงสุดที่วัดได้

(4) กรณีท่อไอเสียอยู่ในแนวดิ่งชี้ขึ้นด้านบน ให้ไมโครโฟนอยู่ระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสียโดยให้แกนไมโครโฟนอยู่ในแนวดิ่งชี้ขึ้นด้านบนและห่าง 0.5 เมตร

3.1.3 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณจะต้องมีระดับเสียงไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

ข้อ 3 วิธีการตรวจสอบระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ ให้เป็นไปตามภาคผนวกท้ายประกาศนี้

• **ภาคผนวก** ท้ายประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ (สรุปสาระสำคัญ)

ข้อ 2 จะต้องปรับมาตรวัดระดับเสียงไว้ที่วงจรถ่วงน้ำหนัก A และที่ลักษณะความไวตอบรับเสียง Fast รวมทั้งต้องปรับเทียบความถูกต้องกับเครื่องกำเนิดเสียงมาตรฐาน

ข้อ 3 การตรวจวัดระดับเสียงให้กระทำในสถานที่ที่เป็นพื้นราบทำด้วยคอนกรีตหรือแอสฟัลต์หรือวัสดุที่สะท้อนเสียงได้ดีและเป็นที่โล่ง ซึ่งมีระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ที่จะทำการตรวจวัด 3 เมตร และให้ตรวจวัดในระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

ข้อ 4 การตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ตามข้อ 3 ให้กระทำตามวิธีการดังต่อไปนี้

(1) ให้ทำการตรวจวัดระดับเสียงของสภาพแวดล้อมและลมในขณะนั้นก่อน ถ้าระดับเสียงบริเวณสถานที่ตาม 3 เกินกว่า 85 เดซิเบลเอ ให้เปลี่ยนสถานที่ตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์

(2) ให้จอดรถจักรยานยนต์อยู่กับที่ในตำแหน่งเกียร์ว่าง และเดินเครื่องยนต์ไม่น้อยกว่า 5 นาที ก่อนตรวจวัดระดับเสียง ถ้ามีขอบทางเท้าให้ห่างจากขอบทางอย่างน้อย 1 เมตร

(3) หันแกนความไวสูงสุดของไมโครโฟนไปตามตำแหน่ง ระยะและวิธีการดังนี้

(ก) กรณีท่อไอเสียมีท่อเดียว ให้ตั้งไมโครโฟนระดับเดียวกับปลายท่อไอเสียแต่ไม่ต่ำกว่า 0.2 เมตร จากพื้น และหันไมโครโฟนเข้าหาปลายท่อไอเสียทำมุม 45 องศา กรณีปลายท่อไอเสียไม่พ้นริมนอกสุดของตัวถังรถ ให้ตั้งไมโครโฟนอยู่ห่างจากริมนอกสุดของตัวถังรถยนต์ด้านปลายทางออกของไอเสียเป็นระยะ 0.5 เมตร แกนไมโครโฟนทำมุม 45 องศากับปลายท่อไอเสีย

(ข) กรณีท่อไอเสียมี 2 ท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันและมีระยะระหว่างปลายท่อไอเสียไม่มากกว่า 0.3 เมตรให้ดำเนินการตามข้อ (ก) เว้นแต่ให้ถือระยะและทิศทางของท่อไอเสียด้านนอกเป็นเกณฑ์

(ค) กรณีท่อไอเสียมี 2 ท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันโดยมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียมากกว่า 0.3 เมตร หรือกรณีต่อจากหม้อพักคนละใบ ให้ดำเนินการตามข้อ (ก) ทุกท่อ และให้ใช้ค่าสูงสุดที่วัดได้

(4) เร่งเครื่องยนต์ให้มีความเร็วรอบเท่ากับความเร็วรอบของการตรวจวัดรถยนต์ดีเซลหรือความเร็วรอบของการตรวจวัดรถจักรยานยนต์

(5) ให้ตรวจวัดระดับเสียง 2 ครั้ง และให้ถือเอาค่าสูงสุดที่วัดได้เป็นค่าระดับเสียงของรถจักรยานยนต์

(6) ถ้าระดับเสียงทั้ง 2 ครั้งต่างกันเกิน 2 เดซิเบลเอ ให้ตรวจสอบโดยเริ่มต้นใหม่

3.1.4 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงของรถยนต์สามล้อ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 กำหนดมาตรฐานระดับเสียงของรถยนต์สามล้อที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณจะต้องมีค่าระดับเสียงไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ

ข้อ 3 วิธีตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์สามล้อให้เป็นไปตามภาคผนวกท้ายประกาศนี้

• **ภาคผนวก** ท้ายประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตราระดับเสียงของรถยนต์สามล้อ (สรุปสาระสำคัญ)

ข้อ 2 จะต้องสอบเทียบมาตรระดับเสียงกับเครื่องกำเนิดเสียงมาตรฐาน และจะต้องปรับมาตรระดับเสียงไว้ที่วงจรถ่วงน้ำหนัก A และที่ลักษณะความไวตอบรับเสียง Fast

ข้อ 3 การตรวจวัดระดับเสียงให้กระทำในสถานที่ซึ่งเป็นพื้นราบทำด้วยคอนกรีต หรือแอสฟัลต์ หรือวัสดุที่มีคุณสมบัติในการสะท้อนเสียงได้ดี และเป็นที่โล่งซึ่งมีระยะห่างจากรถยนต์สามล้อที่จะทำการตรวจวัดตั้งแต่ 3 เมตรขึ้นไป

ข้อ 4 การตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์สามล้อ ให้กระทำตามวิธีการดังต่อไปนี้

(1) ให้ทำการตรวจวัดระดับเสียงของสภาพแวดล้อมในขณะนั้นก่อน ถ้าระดับเสียงของสภาพแวดล้อมเกินกว่า 85 เดซิเบลเอ ให้เปลี่ยนสถานที่ตรวจวัด

(2) ให้จอดรถยนต์สามล้ออยู่กับที่ในตำแหน่งเกียร์ว่าง และเดินเครื่องยนต์ไม่น้อยกว่า 5 นาที ก่อนทำการตรวจวัด ถ้ามีขอบทางเท้าจะต้องจอดรถยนต์สามล้อห่างจากขอบทางเท้าอย่างน้อย 1 เมตร

(3) ให้ตั้งไมโครโฟนของมาตรระดับเสียงขนานกับพื้นในระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสีย แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 0.2 เมตร จากพื้น

(4) หันไมโครโฟนของมาตรระดับเสียง ดังนี้

(4.1) ท่อไอเสียมีท่อเดียว

(ก) กรณีปลายท่อไอเสียยื่นพ้นริมนอกสุดของตัวถังรถ ให้หันไมโครโฟนเข้าหาปลายท่อไอเสียโดยทำมุม 45 องศา กับปลายท่อไอเสีย ห่างจากปลายท่อไอเสีย 0.5 เมตร

(ข) กรณีที่ปลายท่อไอเสียยื่นไม่พ้นริมนอกสุดของตัวถังรถ ให้หันไมโครโฟนทำมุม 45 องศากับริมนอกสุดของตัวถังรถด้านปลายทางออกของท่อไอเสีย ห่างจากริมนอกสุดของตัวถังรถเป็นระยะทาง 0.5 เมตร

(4.2) ท่อไอเสียมีสองท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันและมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียน้อยกว่า 0.3 เมตร ให้ดำเนินการตามข้อ 4 (4) (4.1) แต่ให้ถือระยะและทิศทางของท่อไอเสียด้านนอกของรถยนต์สามล้อเป็นหลัก

(4.3) ท่อไอเสียมีสองท่อหรือมากกว่า ซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกันโดยมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียมากกว่า 0.3 เมตร หรือกรณีที่มีท่อไอเสียต่อจากหม้อพักคนละใบ ไม่ว่าจะมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียเท่าใด ให้ดำเนินการตามข้อ 4 (4) (4.1)

(5) เร่งเครื่องยนต์ให้มีความเร็วรอบเท่ากับ 3 ใน 4 ของความเร็วรอบที่ให้กำลังสูงสุด

(6) ให้ตรวจวัดระดับเสียง 2 ครั้ง และให้ถือเอาค่าสูงสุดที่วัดได้เป็นค่าระดับเสียงของรถยนต์สามล้อ

(7) ถ้าค่าระดับเสียงทั้ง 2 ครั้งต่างกันเกินกว่า 2 เดซิเบลเอ ให้ตรวจวัดโดยเริ่มต้นใหม่

3.1.5 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงของเรือกล ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 3 กำหนดมาตรฐานระดับเสียงของเรือกลที่ใช้ในน่านน้ำไทย ขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณ ต้องไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ

ข้อ 4 วิธีตรวจวัดระดับเสียงของเรือกล ให้เป็นไปตามภาคผนวกท้ายประกาศนี้

• **ภาคผนวก** ท้ายประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงของเรือกล (สรุปสาระสำคัญ)

ข้อ 2 จะต้องสอบเทียบมาตรระดับเสียงกับเครื่องกำเนิดเสียงมาตรฐาน และจะต้องปรับมาตรระดับเสียงไว้ที่วงจรถ่วงน้ำหนัก A และที่ลักษณะความไวตอบรับเสียง Fast

ข้อ 3 การตรวจวัดระดับเสียงของเรือกล ให้

(1) ให้ทำการตรวจวัดระดับเสียงของสภาพแวดล้อมในขณะนั้นก่อน ถ้าค่าระดับเสียงของสภาพแวดล้อมเกินกว่า 90 เดซิเบลเอ ให้เปลี่ยนสถานที่ตรวจวัด

(2) ให้จอดเรือกลอยู่กับที่ เครื่องยนต์อยู่ในตำแหน่งเกียร์ว่างหรือไม่มีภาระ และเดินเครื่องยนต์มาแล้วไม่น้อยกว่า 5 นาที หรือขณะที่เครื่องยนต์อยู่ในอุณหภูมิทำงานปกติ กรณีท่อไอเสียของเรือกลอยู่สูงจากขอบตลิ่งหรือท่าเทียบเรือมากกว่า 0.2 เมตร ให้จอดเรือชิดขอบตลิ่งหรือท่าเทียบเรือ กรณีท่อไอเสียของเรือกลอยู่ต่ำกว่าขอบตลิ่งหรือท่าเทียบเรือ ให้จอดเรือห่างจากขอบตลิ่งหรือท่าเทียบเรืออย่างน้อย 1 เมตร

(3) หันไมโครโฟนของมาตรระดับเสียง ดังนี้

(3.1) ท่อไอเสียมีท่อเดียว

(ก) กรณีปลายท่อไอเสียยื่นพ้นริมนอกสุดของกราบเรือกล ให้ตั้งไมโครโฟนขนานกับผิวน้ำในระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสีย หันไมโครโฟนเข้าหาปลายท่อไอเสียโดยทำมุม 45 องศากับทิศทางของปลายท่อไอเสีย และห่างจากปลายท่อไอเสีย 0.5 เมตร

(ข) กรณีปลายท่อไอเสียยื่นไม่พ้นริมนอกสุดของกราบเรือกล ให้ตั้งไมโครโฟนขนานกับผิวน้ำในระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสีย หันไมโครโฟนเข้าหาปลายท่อไอเสียโดยทำมุม 45 องศากับริมนอกสุดของกราบเรือกลด้านปลายทางออกของท่อไอเสีย และห่างจากริมนอกสุดของกราบเรือกลด้านปลายทางออกของท่อไอเสีย 0.5 เมตร

(3.2) ท่อไอเสียมีสองท่อหรือมากกว่าซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกัน และมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.3 เมตร ให้ดำเนินการตามข้อ 3 (3) (3.1) แต่ให้ถือทิศทางของท่อไอเสียด้านบนหรือด้านนอกของเรือกลเป็นเกณฑ์

(3.3) ท่อไอเสียมีสองท่อหรือมากกว่าซึ่งต่อจากหม้อพักใบเดียวกัน และมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียมากกว่า 0.3 เมตร หรือในกรณีที่ท่อไอเสียต่อจากหม้อพักคนละใบไม่ว่าจะมีระยะห่างระหว่างปลายท่อไอเสียเท่าใด ให้ดำเนินการตามข้อ 3 (3) (3.1) ทุกท่อ

(3.4) ท่อไอเสียอยู่ในแนวดิ่ง ให้ตั้งไมโครโฟนในระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสีย โดยให้แกนไมโครโฟนอยู่ในแนวดิ่งชี้ขึ้นข้างบน และห่าง 0.5 เมตร จากริมนอกสุดของกราบเรือกลด้านที่อยู่ใกล้กับปลายท่อไอเสียมากที่สุด

(3.5) กรณีไม่สามารถหันไมโครโฟนตามข้อ 3 (3) (3.1) หรือ (3.2) หรือ (3.3) ได้ ให้ตั้งไมโครโฟนขนานกับผิวน้ำในระดับเดียวกันกับกราบเรือกลด้านเดียวกับท่อไอเสีย หันไมโครโฟนเข้าหากราบเรือกลตั้งฉากกับทิศทางออกของไอเสีย และห่างจากกราบเรือกลด้านเดียวกับท่อไอเสียเป็นระยะทาง 0.5 เมตร

(4) เร่งเครื่องยนต์ให้มีความเร็วรอบเท่ากับความเร็วรอบของการตรวจวัดเรือกลที่ใช้เครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยการอัด (ความเร็วรอบที่ให้กำลังสูงสุด) หรือความเร็วรอบของการตรวจวัดเรือกลที่ใช้เครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยประกายไฟ (ความเร็วรอบเท่ากับสามในสี่ของความเร็วรอบที่ให้กำลังสูงสุด) แล้วแต่กรณี

(5) ให้ตรวจสอบค่าระดับเสียง 2 ครั้ง และให้ถือเอาค่าสูงสุดที่วัดได้เป็นค่าระดับเสียงของเรือกล

(6) ถ้าค่าระดับเสียงทั้ง 2 ครั้ง แตกต่างกันเกินกว่า 2 เดซิเบลเอ ให้ตรวจวัดโดยเริ่มต้นใหม่

3.2 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อกำหนดและควบคุมมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การส่งออกและการนำเข้าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางอย่างจากต่างประเทศเพื่อประโยชน์ในทางอุตสาหกรรม เศรษฐกิจและความปลอดภัยของประชาชน ทั้งนี้ "มาตรฐาน" ในพระราชบัญญัตินี้ครอบคลุมทั้งมาตรฐานความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม ซึ่งควบคุมการปล่อยมลพิษจากแหล่งกำเนิด ดังนี้

มาตรา 8 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่

(1) พิจารณากำหนด แก้ไข และยกเลิกมาตรฐานเพื่อเสนอรัฐมนตรี

มาตรา 15 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรม รัฐมนตรีอาจกำหนดแก้ไข และยกเลิกมาตรฐานสำหรับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมใดๆ ตามข้อเสนอของคณะกรรมการได้

มาตรา 16 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีประกาศกำหนดมาตรฐานแล้วจะแสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์นั้นได้ ต้องให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ และได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ การขออนุญาต การตรวจสอบและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 17 เพื่อความปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดแก่ประชาชน หรือแก่กิจการอุตสาหกรรม หรือเศรษฐกิจของประเทศ จะกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ชนิดใดต้องเป็นไปตามมาตรฐานก็ได้

มาตรา 20 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน ต้องแสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ

มาตรา 21 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องแสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ และ ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ การขออนุญาต การตรวจสอบ และการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 35 ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 16 มาตรา 20 หรือมาตรา 21 แสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน

มาตรา 36 ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณา จำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม โดยรู้อยู่ว่าไม่เป็นไปตามมาตรา 16 มาตรา 20 มาตรา 20 ทวิ มาตรา 21 มาตรา 21 ทวิ มาตรา 29 หรือมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง หรือโดยรู้อยู่ว่าเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ใช้หรือแสดงเครื่องหมายมาตรฐานอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 31 มาตรา 32 หรือมาตรา 35

บทลงโทษ

มาตรา 54 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 35 ต้องระวางโทษดังต่อไปนี้

(2) ในกรณีที่เป็นผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 20 หรือมาตรา 21 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 55 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 36 หรือมาตรา 36/1 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับตั้งแต่ 5,000 บาทถึง 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2629 (พ.ศ. 2543) เรื่อง แก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ (แก้ไขครั้งที่ 2) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

ข้อ 5.2 ระดับเสียง

ระดับเสียงสูงสุดที่ออกจากท่อไอเสียที่ประกอบเข้ากับรถจักรยานยนต์ที่จะใช้ประกอบในสภาพใช้งานปกติ ในขณะที่ยานพาหนะอยู่กับที่ ต้องไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ

3.2.2 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 3533 (พ.ศ. 2549) ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมมลพิษทางเสียงที่เกิดจากรถยนต์ตั้งแต่ 4 ล้อ ขึ้นไป ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

รายละเอียดท้ายประกาศ (สรุปสาระสำคัญ)

5.1 ถ้าแบบของยานยนต์ที่ยื่นขอการรับรองมีคุณลักษณะที่ต้องการเป็นไปตามข้อ 6 ของมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนี้ จึงจะได้รับการรับรอง

6.2. รายละเอียดทางเทคนิคเกี่ยวกับระดับเสียง

6.2.1 วิธีการตรวจวัด

6.2.1.1 แบบยานยนต์ที่ขอรับรองความเห็นชอบในเรื่องเสียงต้องได้รับการตรวจวัด 2 วิธี คือ การตรวจวัดขณะยานยนต์เคลื่อนที่ และขณะยานยนต์อยู่กับที่ รายละเอียดตามภาคผนวก 3 สำหรับยานยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้า ให้ตรวจวัดขณะยานยนต์เคลื่อนที่เท่านั้น

สำหรับยานยนต์ที่มีมวลเต็มอัตราบรรทุกมากกว่า 2,800 กิโลกรัม ขึ้นไป ถ้ามีอุปกรณ์ห้ามล้อแบบใช้อากาศอัด จะต้องทำการตรวจวัดเสียงจากอากาศอัด (compressed air noise) เพิ่มเติม ขณะยานยนต์อยู่กับที่ รายละเอียดตามภาคผนวก 6

6.2.2.1 เมื่อตรวจวัดระดับเสียงตามข้อ 3.1. ของภาคผนวก 3 แล้ว ระดับเสียงของยานยนต์ต้องไม่เกินเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ประเภทยานยนต์		เกณฑ์ระดับเสียง หน่วย dB(A)
6.2.2.1.1.	ยานยนต์ที่ใช้สำหรับโดยสาร ไม่เกิน 9 ที่นั่ง (รวมที่นั่งผู้ขับขี่)	74
6.2.2.1.2.	ยานยนต์ที่ใช้สำหรับโดยสาร มากกว่า 9 ที่นั่ง (รวมที่นั่งผู้ขับขี่) และมีมวลเต็มอัตราบรรทุกที่ได้รับอนุญาตมากกว่า 3,500 กิโลกรัม	
6.2.2.1.2.1.	มีกำลังเครื่องยนต์ น้อยกว่า 150 kW	78
6.2.2.1.2.2.	มีกำลังเครื่องยนต์ ตั้งแต่ 150 kW ขึ้นไป	80
6.2.2.1.3.	ยานยนต์ที่ใช้สำหรับโดยสาร มากกว่า 9 ที่นั่ง (รวมที่นั่งผู้ขับขี่) หรือยานยนต์ที่ใช้สำหรับบรรทุก	
6.2.2.1.3.1.	มีมวลเต็มอัตราบรรทุกที่ได้รับอนุญาต ไม่เกิน 2,000 กิโลกรัม	76
6.2.2.1.3.1.	มีมวลเต็มอัตราบรรทุกที่ได้รับอนุญาต มากกว่า 2,000 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 3,500 กิโลกรัม	77
6.2.2.1.4.	ยานยนต์ที่ใช้สำหรับบรรทุก และมีมวลเต็มอัตราบรรทุกที่ได้รับอนุญาตมากกว่า 3,500 กิโลกรัม	
6.2.2.1.4.1.	มีกำลังเครื่องยนต์ น้อยกว่า 75 kW	77
6.2.2.1.4.2.	มีกำลังเครื่องยนต์ ตั้งแต่ 75 kW ขึ้นไป แต่น้อยกว่า 150 kW	78
6.2.2.1.4.3.	มีกำลังเครื่องยนต์ ตั้งแต่ 150 kW ขึ้นไป	80

6.2.2.2. อย่างไรก็ตาม

6.2.2.2.1. สำหรับประเภทยานยนต์ตามข้อ 6.2.2.1.1. และ 6.2.2.1.3. ซึ่งติดตั้งเครื่องยนต์สันดาปภายในแบบจุดระเบิดด้วยการอัดอากาศ และฉีดเชื้อเพลิงเข้าห้องเผาไหม้โดยตรง (direct-injection) ให้เพิ่มเกณฑ์ระดับเสียงขึ้นอีก 1 dB (A)

6.2.2.2.2. สำหรับยานยนต์ที่ออกแบบเพื่อใช้งานนอกทางสาธารณะ (off-road) และมีมวลเต็มอัตราบรรทุกที่ได้รับอนุญาตมากกว่า 2,000 กิโลกรัม ขึ้นไป ให้เพิ่มเกณฑ์ระดับเสียงขึ้น ดังนี้

6.2.2.2.2.1. ให้เพิ่มขึ้น 1 dB (A) สำหรับยานยนต์ที่มีกำลังเครื่องยนต์ น้อยกว่า 150 kW

6.2.2.2.2.2. ให้เพิ่มขึ้น 2 dB (A) สำหรับยานยนต์ที่มีกำลังเครื่องยนต์ ตั้งแต่ 150 kW ขึ้นไป

6.2.2.2.3. สำหรับยานยนต์ตามข้อ 6.2.2.1.1. ซึ่งมีจำนวนเกียร์เดินหน้า มากกว่า 4 ระดับ และมีกำลังเครื่องยนต์สูงสุดมากกว่า 140 kW และมีอัตราส่วนระหว่างกำลังเครื่องยนต์สูงสุดต่อมวลเต็มอัตราบรรทุกมากกว่า 75 kW/t ถ้าความเร็วขณะที่ท้ายรถผ่านเส้น BB' มากกว่า 61 km/h ในตำแหน่งเกียร์ 3 ให้เพิ่มเกณฑ์ระดับเสียงขึ้นอีก 1 dB (A)

ภาคผนวก 3 วิธีการและเครื่องมือตรวจวัดระดับเสียงที่เกิดจากยานยนต์

3. วิธีทดสอบ

3.1. การตรวจวัดระดับเสียงในขณะรถเคลื่อนที่

3.1.1. เงื่อนไขทั่วไปของการทดสอบ ตามรูปที่ 1

3.1.1.1. ให้ทำการวัดระดับเสียงทั้งสองด้านของรถอย่างน้อยด้านละ 2 ครั้ง ทั้งนี้ไม่ถือว่าการวัดในช่วงเตรียมความพร้อมของการทดสอบเป็นค่าทดสอบแรก

3.1.1.2. ให้ติดตั้งไมโครโฟนของเครื่องวัดระดับเสียงในตำแหน่งห่างจากแกนอ้างอิง CC' (รูปที่ 1) ของลู่ทดสอบ เป็นระยะทาง 7.5 ± 0.2 ม. และสูงจากพื้นลู่ทดสอบ 1.2 ±0.1 ม. แกนความไวสูงสุดของไมโครโฟน ต้องอยู่ในแนวระดับและตั้งฉากกับเส้นทางการเคลื่อนที่ของรถ (แกนอ้างอิง CC')

3.1.1.5. ให้ถือค่าระดับเสียงสูงสุดเป็น dB (A) ที่วัดได้ในช่วงที่รถเคลื่อนที่ระหว่างแนว AA' ถึงแนว BB' เป็นผลการตรวจวัดในแต่ละครั้ง

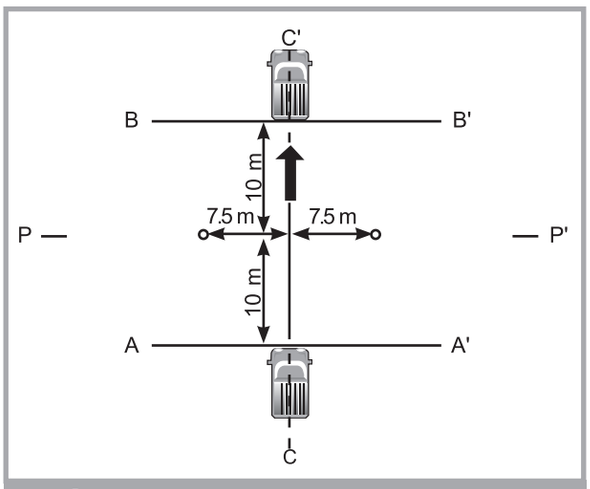

รูปที่ 1 ตำแหน่งการวัดสำหรับการตรวจวัดขณะยานยนต์เคลื่อนที่

3.1.2. การกำหนดความเร็วทดสอบ (3.1.2.2. สำหรับรถซึ่งไม่มีชุดเกียร์ 3.1.2.3. รถซึ่งมีชุดเกียร์ธรรมดา 3.1.2.4. เกียร์อัตโนมัติ ดูรายละเอียดในประกาศ)

3.1.3. ผลการทดสอบจะพิจารณาว่าใช้ได้ ก็ต่อเมื่อระดับเสียงที่วัดได้จากการตรวจวัดต่อเนื่องกัน 2 ครั้ง ในด้านเดียวกันของรถต่างกันไม่เกิน 2 dB (A)

ให้บันทึกค่าระดับเสียงสูงสุดที่วัดได้ หากค่าที่วัดได้เกินเกณฑ์ที่กำหนดของรถแต่ละประเภท มากกว่า 1 dB (A) ให้ทำการทดสอบเพิ่มในด้านที่มีค่าระดับเสียงเกินเกณฑ์ดังกล่าว โดยทำการตรวจวัดต่อเนื่องกัน 2 ครั้ง ทั้งนี้ค่าระดับเสียงสูงสุดที่วัดได้ อย่างน้อย 3 ค่าจากผลการตรวจวัดทั้งหมด 4 ค่า ต้องอยู่ในเกณฑ์ระดับเสียงที่กำหนด

ให้ลดค่าที่อ่านได้จากเครื่องมือวัดลงได้ 1 dB (A) เพื่อชดเชยความผิดพลาดของเครื่องมือวัดในระหว่างการวัด

3.2. วิธีตรวจวัดระดับเสียงขณะยานยนต์อยู่กับที่

3.2.3. สถานที่ทดสอบ - สภาพทั่วไป

3.2.3.1. ให้ตรวจวัดขณะรถจอดอยู่กับที่ ในบริเวณเดียวกันกับที่ใช้ตรวจวัดระดับเสียงในขณะรถเคลื่อนที่ โดยเป็นไปตามภาคผนวก 8 ของข้อกำหนดนี้

3.2.3.2. ระหว่างการทดสอบ ต้องไม่มีผู้ใดอยู่ในบริเวณพื้นที่ตรวจวัด ยกเว้นผู้สังเกตการณ์และผู้ขับขี่ โดยต้องไม่มีผลกระทบต่อการตรวจวัด

3.2.5. วิธีตรวจวัด

3.2.5.2. ตำแหน่งและการเตรียมรถรถจะต้องอยู่ในตำแหน่งบริเวณส่วนกลางของพื้นที่ทดสอบ ในตำแหน่งเกียร์ว่าง และตำแหน่งคลัตช์จับอยู่ ถ้ารถไม่ได้ออกแบบมาให้ใช้การตามนี้ได้ ให้ทดสอบรถตามวิธีที่ผู้ผลิตกำหนดไว้สำหรับการทดสอบเครื่องยนต์อยู่กับที่ โดยก่อนทำการวัดแต่ละครั้ง จะต้องเตรียมเครื่องยนต์ให้อยู่ในสภาพการทำงานปกติตามที่ผู้ผลิตกำหนดถ้ารถมีการติดตั้งพัดลมซึ่งทำงานด้วยกลไกอัตโนมัติ ให้คงการทำงานของพัดลมดังกล่าว ขณะทำการตรวจวัดระดับเสียง

3.2.5.3.1. ตำแหน่งของไมโครโฟน

3.2.5.3.1.1. ตำแหน่งการวางไมโครโฟน ต้องอยู่สูงจากพื้นในระดับเดียวกันกับปลายท่อไอเสีย และต้องอยู่สูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 0.2 ม.

3.2.5.3.1.2. ไมโครโฟนต้องหันเข้าหาปลายท่อไอเสีย และอยู่ห่างจากปลายท่อไอเสียเป็นระยะ 0.5 ม.

3.2.5.3.1.3. แกนความไวสูงสุดของไมโครโฟน จะต้องขนานกับพื้นและทำมุม 45° ± 10° กับระนาบแนวตั้งของทิศทางการไหลออกของไอเสีย แกนความไวสูงสุดของไมโครโฟนให้อ้างอิงตามข้อแนะนำที่ผู้ผลิตเครื่องวัดระดับเสียงระบุไว้

3.2.5.3.1.5. สำหรับรถที่มีท่อไอเสียอยู่ในแนวตั้ง (เช่น รถเชิงพาณิชย์) ไมโครโฟนต้องวางไว้ในตำแหน่งที่สูงเท่ากับปลายท่อไอเสีย แกนความไวสูงสุดของไมโครโฟนต้องอยู่ในแนวตั้งและหันขึ้นด้านบนและห่างจากด้านข้างของรถเป็นระยะ 0.5 m ทางด้านที่ใกล้กับปลายท่อไอเสียมากที่สุด

3.2.5.3.2. สภาวะการทำงานของเครื่องยนต์

3.2.5.3.2.1. เครื่องยนต์ต้องทำงานด้วยความเร็วรอบคงที่ ที่ 3/4 ของความเร็วรอบที่ให้กำลังสูงสุด ทั้งเครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยประกายไฟและเครื่องยนต์แบบจุดระเบิดด้วยการอัดอากาศ

3.2.5.3.2.2. เมื่อเครื่องยนต์ทำงานด้วยความเร็วรอบคงที่แล้วให้ปล่อยกลับสู่ตำแหน่งเดินเบาทันที ให้วัดระดับเสียงตลอดช่วงการทำงานของเครื่องยนต์ดังกล่าว ค่าสูงสุดที่อ่านได้จะถือเป็นค่าจากการทดสอบ

3.2.6. ผลการทดสอบ

3.2.6.1. ให้ปัดเศษค่าที่อ่านได้จากเครื่องมือวัด เป็นจำนวนเต็มค่าดังกล่าว ที่ได้จากการตรวจวัด 3 ครั้งที่ติดต่อกัน ต้องมีความแตกต่างไม่เกิน 2 dB (A) จึงจะนำค่าเหล่านั้นมาพิจารณา

3.2.6.2. ค่าระดับเสียงสูงสุดจาก 3 ค่า ให้ถือเป็นผลการทดสอบ

ภาคผนวก 6 เสียงจากอากาศอัด

1. วิธีตรวจวัด

การตรวจวัดจะกระทำขณะรถจอดอยู่กับที่ โดยให้วางไมโครโฟนไว้ในตำแหน่งที่กำหนดให้บันทึกค่าระดับเสียงสูงสุด โดยใช้วงจรความถี่ถ่วงน้ำหนัก A ในระหว่างการระบายความดันของตัวปรับความดัน และระหว่างการระบายความดันภายหลังจากการใช้เบรคตามปกติและเบรคมือให้วัดเสียงในระหว่างการระบายความดันของตัวปรับความดันในขณะที่เครื่องยนต์อยู่ในตำแหน่งเดินเบา ให้วัดเสียงการระบายความดันที่เกิดจากการใช้เบรคตามปกติและเบรคมือ ก่อนการตรวจวัดแต่ละครั้ง ให้อัดอากาศหม้อลมเบรกให้มีความดันสูงสุด (highest permissible operation pressure) แล้วดับเครื่องยนต์

2. การประเมินผลการทดสอบ

ในทุกตำแหน่งไมโครโฟน ให้ทำการตรวจวัด 2 ครั้ง ให้ลดค่าที่อ่านได้จากเครื่องมือวัดลง 1 dB (A) เพื่อชดเชยความผิดพลาดของเครื่องมือวัด และถือเป็นผลการตรวจวัด โดยผลการตรวจวัด 2 ครั้ง ในตำแหน่งไมโครโฟนเดียวกันจะต้องแตกต่างกันไม่เกิน 2 dB (A) โดยให้ถือค่าสูงสุดเป็นผลการทดสอบ หากค่านี้เกินเกณฑ์ที่กำหนดมากกว่า 1 dB (A) ให้ทำการตรวจวัดเพิ่มอีก 2 ครั้ง ในตำแหน่งนั้น ทั้งนี้ค่าระดับเสียงสูงสุดที่วัดได้อย่างน้อย 3 ค่าจากผลการตรวจวัดต้องอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

3. เกณฑ์ระดับเสียงที่กำหนด

ค่าระดับเสียง ต้องไม่เกิน 72 dB (A)

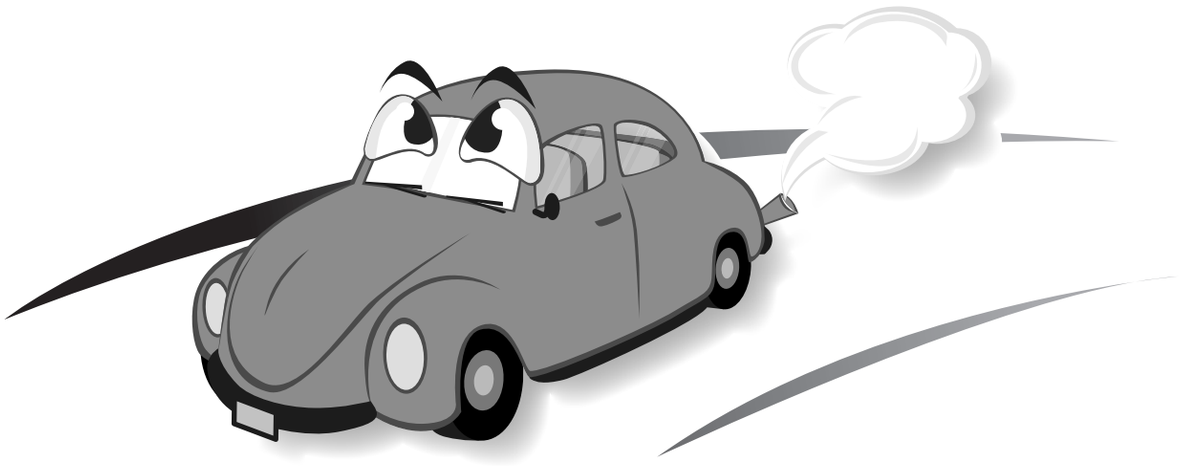

3.3 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อจัดการจราจรทางบกให้เป็นระเบียบเรียบร้อยอันเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัยและทรัพย์สินของประชาชนและประโยชน์ของสาธารณะ รวมทั้งการกำหนดค่ามาตรฐานมลพิษจากยานพาหนะ โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 6 ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรืออาจเกิดอันตราย หรือทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยของผู้ใช้ คนโดยสาร หรือประชาชนมาใช้ในทางเดินรถ

รถที่ใช้ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องจัดให้มีเครื่องยนต์ เครื่องอุปกรณ์ และหรือส่วนควบที่ครบถ้วนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ หรือกฎหมายว่าด้วยรถจ้าง และใช้การได้ดี

สภาพรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียต่อสุขภาพอนามัย และวิธีทดสอบ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 9 ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีเสียงอื้ออึงหรือมีสิ่งลากถูไปบนทางเดินรถมาใช้ในทางเดินรถ

มาตรา 10 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนด มาใช้ในทางเดินรถ

มาตรา 13 ห้ามมิให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถทุกชนิดในทางเดินรถใช้เสียงสัญญาณไซเรน เสียงสัญญาณที่เป็นเสียงนกหวีด เสียงที่แตกพร่า เสียงหลายเสียง เสียงดังเกินสมควร หรือเสียงสัญญาณอย่างอื่นตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 14 การใช้เสียงสัญญาณ ผู้ขับขี่จะใช้ได้เฉพาะเมื่อจำเป็นหรือป้องกันอุบัติเหตุเท่านั้น แต่จะใช้เสียงยาวหรือซ้ำเกินควรไม่ได้

การใช้เสียงสัญญาณของรถหรือการกำหนดเงื่อนไขในการใช้เสียงสัญญาณในเขตหรือท้องที่ใด ให้อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 134 ห้ามมิให้ผู้ใดแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจรห้ามมิให้ผู้ใดจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

มาตรา 139 ในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใดที่เจ้าพนักงานจราจรเห็นว่าถ้าได้ออกประกาศข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการจราจรแล้วจะเป็นการปลอดภัย และสะดวกในการจราจร ให้เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกประกาศข้อบังคับ หรือระเบียบดังต่อไปนี้

(20) กำหนดการใช้เสียงสัญญาณ

มาตรา 143 ถ้าปรากฏว่าผู้ขับขี่นำรถที่มีสภาพไม่ถูกต้องตามมาตรา 6 ไปใช้ในทาง นอกจากจะต้องรับโทษตามบทบัญญัตินั้นๆ แล้วเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา 143 ทวิ เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบ ในเมื่อรถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 10 ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา 144 เมื่อเจ้าของรถ หรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ตรวจการ ซึ่งสั่งตามมาตรา 143 หรือมาตรา 143 ทวิ แล้วให้นำรถไปให้พนักงานจราจร หรือผู้ที่อธิบดีแต่งตั้งให้มีอำนาจตรวจรับรอง

เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่จะนำรถออกใช้ในทางได้เมื่อรับใบรับตรวจรับรอง การตรวจรับรองให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทลงโทษ

มาตรา 148 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 6 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มาตรา 9 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

มาตรา 152 ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 10 ทวิ มาตรา 13 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

มาตรา 154 ผู้ใด

(2) ฝ่าฝืนคำสั่ง ข้อบังคับ หรือระเบียบของเจ้าพนักงานจราจรตามมาตรา 139

(4) ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการตามมาตรา 143 ทวิ

ถ้าไม่เป็นความผิดที่กำหนดโทษไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกิน 1,000 บาท

มาตรา 156 ผู้ใดนำรถที่เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการได้สั่งให้เจ้าของหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขตามมาตรา 143 หรือมาตรา 143 ทวิ ไปใช้ในทางโดยยังมิได้รับใบตรวจรับรองตามมาตรา 144 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท และปรับรายวันอีกวันละ 500 บาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา 160 ทวิ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 134 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่า 1 เดือน หรือเพิก ถอนใบอนุญาตขับขี่

มาตรา 161 ในกรณีที่ผู้ขับขี่ผู้ใดได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้บังคับการตำรวจจราจร ผู้บังคับการตำรวจทางหลวง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีอำนาจยึดใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดครั้งละไม่เกิน 60 วัน

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.3.1 กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบสภาพของรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัย อาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และมาตรา 6 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 1 สภาพของรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยแก่ผู้ใช้ คนโดยสาร หรือประชาชน ได้แก่ รถที่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่าค่ามาตรฐานการควบคุมมลพิษจากยานพาหนะตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เกี่ยวกับมาตรฐานการควบคุมมลพิษจากยานพาหนะ ซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

ข้อ 2 วิธีการทดสอบสภาพของรถตามข้อ 1 ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เกี่ยวกับมาตรฐานการควบคุมมลพิษจากยานพาหนะ ซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

3.3.2 ข้อกำหนดกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าควันดำ ก๊าซ และระดับเสียงของรถ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยินยอมให้นำมาใช้ในทางเดินรถได้ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 10 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

กำหนดเกณฑ์มาตรฐานค่าควันดำ ก๊าซ และระดับเสียงของรถ ที่ยินยอม ให้นำมาใช้ในทางเดินรถ ตลอดจนการตรวจสอบและวิธีการตรวจวัด ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

3.3.3 ข้อบังคับเจ้าพนักงานจราจรในเขตกรุงเทพมหานครว่าด้วยการห้ามใช้เสียงบริเวณโดยรอบวังทวีวัฒนา พ.ศ. 2549 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 139 (20) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 3 กำหนดการห้ามใช้เสียง บริเวณโดยรอบวงทวีวัฒนา ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (สรุปสาระสำคัญ)

3.1 ถนนบรมราชชนนีขาออก ตั้งแต่คลองขุดถึงสุดเขตนครบาล

3.2 ถนนบรมราชชนนขาออก ตั้งแต่ซอยบรมราชชนนี 121 (ทางเข้าหมู่บ้านพรรณพฤกษา) ถึง โรงเรียนตั้งพิรุณห์ธรรม

3.3 ถนนบรมราชชนนีขาออก ตั้งแต่ซอยบรมราชชนนี 123 (ทางเข้าหมู่บ้านสกุลทิพย์) ถึงสุด โครงการในหมู่บ้านสกุลทิพย์ บริเวณซอย 3, 5, 7, 9, 11, 13

3.4 ถนนบรมราชชนนีขาเข้า ตั้งแต่สุดเขตนครบาลถึงคลองขุด

3.5 ถนนทวีวัฒนา ตั้งแต่ ถนนทวีวัฒนา ตัด ถนนบรมราชชนนี ถึง ถนนทวีวัฒนา ตัด ถนนกาญจนาภิเษก

3.6 ถนนอุทยานด้านทิศใต้ ตั้งแต่ถนนอุทยาน ตัด ถนนพุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนอุทยาน ตัด ถนนพุทธมณฑลสาย 4

3.4 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการขนส่งทางบก โดยกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะประกอบกิจการขนส่งทางบกต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน แต่พระราชบัญญัตินี้ไม่บังคับการขนส่งบางประเภท เช่น รถยนต์ทหาร รถบรรทุกคนโดยสารไม่เกิน 7 คน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 12 คน รถจักรยานยนต์ เป็นต้น โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

(10) "ผู้ตรวจการ" หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจการขนส่ง

(11) "พนักงานตรวจสภาพ" หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจตรวจความมั่นคงแข็งแรง

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 50 ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจเรียกรถให้หยุดเพื่อทำการตรวจสอบ และเมื่อเชื่อว่ามีการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจจับกุมผู้ฝ่าฝืนเพื่อส่งเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจดำเนินคดีต่อไป

มาตรา 71 รถที่ใช้ในการขนส่งต้องมีสภาพมั่นคงแข็งแรง มีเครื่องอุปกรณ์และมีส่วนควบที่ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวงกับได้จดทะเบียนตามมาตรา 73 และเสียภาษีตามมาตรา 85 แล้ว

มาตรา 72 รถที่นำมาจดทะเบียนและเสียภาษีต้องผ่านการตรวจสภาพรถจากพนักงานตรวจสภาพ หรือจากสถานตรวจสภาพรถที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 74 เว้นแต่รถประเภท หรือชนิดใดที่สมควรได้รับการยกเว้นการตรวจสภาพเป็นครั้งคราวให้กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 74 ผู้ใดประสงค์จัดตั้งสถานตรวจสภาพรถเพื่อรับรองสภาพรถตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนกลาง

การขออนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 75 ใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถให้มีอายุ 3 ปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาต การขอต่อใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 78 ห้ามมิให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงสภาพเครื่องอุปกรณ์ หรือส่วนควบของรถให้ผิดแผกแตกต่างในสาระสำคัญตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา 81 รถที่ไม่ได้จดทะเบียนหรือรถที่เลิกใช้ตามมาตรา 79 ถ้าจะนำไปขายหรือเพื่อซ่อม ต้องมีใบอนุญาตและเครื่องหมายเฉพาะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 83 เมื่อผู้ตรวจการตรวจพบว่ารถคันใดมีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรือมีเครื่องอุปกรณ์หรือส่วนควบไม่ครบถ้วน หรือไม่ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ผู้ตรวจการรายงานให้นายทะเบียนทราบ แต่ถ้าปรากฏว่าการใช้รถนั้นต่อไปน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภยันตรายแก่การขนส่ง ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งระงับใช้ไว้เป็นการชั่วคราวได้ และให้รีบรายงานให้นายทะเบียนทราบภายใน 24 ชั่วโมง นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งผู้เป็นเจ้าของรถ จัดการส่งรถดังกล่าวให้พนักงานตรวจสอบสภาพหรือสถานตรวจสภาพรถตรวจความบกพร่องตามรายงานของผู้ตรวจการภายในเวลาที่กำหนด ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตงดการใช้รถดังกล่าวจนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งอนุญาตให้ใช้ได้ต่อไป

มาตรา 84 เมื่อพนักงานตรวจสภาพรถหรือสถานตรวจสภาพรถที่ได้รับอนุญาตเห็นว่ารถที่นำมาให้ตรวจตามมาตรา 83 สมควรจะต้องซ่อมแซม ปรับปรุงเพื่อให้รถกลับมีสภาพมั่นคงแข็งแรง หรือจะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงอุปกรณ์หรือส่วนควบให้ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้แจ้งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งดำเนินการซ่อมแซม ปรับปรุงหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้อง แล้วให้พนักงานตรวจสภาพหรือสถานตรวจสภาพรถที่ได้รับอนุญาตตรวจสอบความถูกต้องและรายงานให้นายทะเบียนทราบ

เมื่อได้พิจารณาเห็นสมควรตามรายงานของพนักงานตรวจสภาพหรือสถานตรวจสภาพรถที่ได้รับอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนอนุญาตให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งใช้รถคันนั้นต่อไปได้

บทลงโทษ

มาตรา 76 ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา 74 ให้นายทะเบียนกลางมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถนั้นได้

มาตรา 148 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 71 หรือฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ตรวจการหรือนายทะเบียนตามมาตรา 83 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 50,000 บาท

มาตรา 149 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 78 และมาตรา 81 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

มาตรา 158 ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถผู้ใดโดยทุจริตหรือจงใจออกใบรับรองตรวจสภาพรถโดยไม่ตรงตามความเป็นจริง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี และปรับไม่เกิน 40,000 บาท และนายทะเบียนกลางมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถนั้น

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.4.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2524) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 มาตรา 74 วรรคสอง และมาตรา 75 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบของกรมการขนส่งทางบกพร้อมด้วยหลักฐาน

ข้อ 2 สถานตรวจสภาพรถที่อยู่ในเกณฑ์จะได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง จะต้องมีความเหมาะสมสำหรับตรวจความมั่นคงแข็งแรง ความสะอาด ความเรียบร้อย และความเหมาะสมของสภาพรถที่จะนำมาใช้ในการขนส่งอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วย

(2) เครื่องตรวจสภาพรถ ซึ่งประกอบด้วย

(ฉ) เครื่องวัดระดับเสียง

ข้อ 3 ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสถานตรวจสภาพรถจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(2) ดำเนินการตรวจสภาพรถ โดยปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกและระเบียบที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

(3) จัดทำใบรับรองการตรวจสภาพรถ ประวัติรถ รายงานการตรวจสภาพรถประจำวัน และเครื่องหมายสำหรับรถที่ผ่านตรวจสภาพแล้ว ทั้งนี้ ตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

3.4.2 กฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2524) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 และมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 1 รถที่ใช้ในการขนส่งโดยสารมาตรฐาน 1 มาตรฐาน 2 มาตรฐาน 3 มาตรฐาน 4 มาตรฐาน 5 มาตรฐาน 6 มาตรฐาน 7 และรถขนาดเล็ก จะต้องมีอุปกรณ์และส่วนควบ ดังนี้

(1) คัสซี ตามแบบที่กรมการขนส่งทางบกเห็นชอบให้ใช้เป็นคัสซีรถโดยสาร แต่ทั้งนี้จะต้องประกอบด้วย

(ญ) เครื่องกำเนิดพลังงานที่สามารถขับเคลื่อนรถในขณะที่มีน้ำหนักเต็มอัตราบรรทุก ได้ด้วยความเร็วที่เหมาะสมและในสภาพใช้งานตามปกติต้องไม่ทำให้เกิดเสียงเกินกำลังที่กรมการขนส่งทางบกประกาศกำหนด ทั้งนี้ให้มีฝาครอบเครื่องกำเนิดพลังงานขนาดปิดเครื่องให้สนิท และสามารถเก็บเสียงได้ตามความเหมาะสม

(ฎ) ระบบไอเสียที่มีเครื่องระงับเสียง และมีการบังหรือกันท่อไอเสียมิให้สัมผัสกับวัสดุติดไฟอันเป็นส่วนประกอบของรถ ส่วนปล่อยท่อไอเสียต้องขนานกับผิวทางและตรงออกท้ายรถ

(ฒ) แตรสัญญาณชนิดไฟฟ้าเสียงเดียว ดังพอสมควร ความดังของเสียงแตรจะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่กรมการขนส่งกำหนด แตรสัญญาณอย่างอื่นนอกจากแตรไฟฟ้า หากจะนำมาใช้ต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมการขนส่งทางบก ห้ามนำแตรสัญญาณที่มีเสียงทำให้เกิดความรำคาญหรือรบกวนสาธารณชนมาใช้

ข้อ 15 รถที่ใช้ในการขนส่งสัตว์หรือสิ่งของลักษณะ 1 ลักษณะ 2 ลักษณะ 3 ลักษณะ 4 ลักษณะ 5 และลักษณะ 9 จะต้องมีเครื่องอุปกรณ์และส่วนควบ ดังนี้

(1) คัสซี ตามแบบที่ผู้ผลิตออกแบบและกรมการขนส่งทางบกเห็นชอบให้ใช้เป็นคัสซีรถบรรทุก แต่ทั้งนี้จะต้องประกอบด้วย

(ญ) เครื่องกำเนิดพลังงานที่สามารถขับเคลื่อนรถด้วยความเร็วที่เหมาะสมและในสภาพใช้งานตามปกติซึ่งต้องไม่ทำให้เกิดเสียงเกินเกณฑ์ที่กรมการขนส่งทางบกประกาศกำหนด ทั้งนี้ให้มีฝาครอบเครื่องกำเนิดพลังงานขนาดปิดเครื่องได้สนิทและสามารถเก็บเสียงได้ตามความเหมาะสม

(ฎ) ระบบไอเสียที่มีเครื่องระงับเสียงมีการบังหรือกันท่อไอเสียมิให้สัมผัสกับวัสดุติดไฟง่ายอันเป็นส่วนประกอบของรถ ส่วนปล่อยท่อไอเสียต้องขนานกับผิวทางและตรงไปตามความยาวของรถ

สำหรับรถที่ใช้ในการขนส่งสัตว์หรือสิ่งของลักษณะ 4 นั้น ส่วนใดส่วนหนึ่งของท่อไอเสียจะต้องไม่อยู่ใต้ถังสำหรับบรรทุก

สำหรับรถที่ใช้ในการขนส่งสัตว์หรือสิ่งของลักษณะ 9 ที่ใช้ลากจูงรถที่ใช้ในการขนส่งสัตว์หรือสิ่งของลักษณะ 7 หรือลักษณะ 8 ท่อไอเสียจะตั้งขึ้นในแนวดิ่งและไม่ต่ำกว่าส่วนสูงของรถนั้นก็ได้

(ฒ) แตรสัญญาณชนิดไฟฟ้าเสียงเดียว ดังพอสมควร ความดังของเสียงแตรจะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่กรมการขนส่งทางบกประกาศกำหนด แตรสัญญาณอย่างอื่นนอกจากแตรไฟฟ้าหากจะนำมาใช้ต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมการขนส่งทางบก ห้ามนำแตรสัญญาณที่มีเสียงทำให้เกิดความรำคาญหรือรบกวนสาธารณชนมาใช้

3.5 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการใช้รถประเภทต่างๆ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถพ่วง เป็นต้น ซึ่งไม่ใช่รถเพื่อการขนส่ง บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"ผู้ตรวจการ" หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแต่งตั้งให้เป็นผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ "นายทะเบียน" หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียน

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมมีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและผู้ตรวจการ กับออกกฎกระทรวงในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

(1) ลักษณะ ขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์ของรถที่จะรับจดทะเบียนเป็นรถประเภทต่างๆ เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลง ลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์และของรถสำหรับรถประเภทดังกล่าว

(2) เครื่องอุปกรณ์สำหรับรถและการใช้เครื่องอุปกรณ์ดังกล่าว เช่น โคม เครื่องมองหลัง แตร เครื่องระงับเสียง ท่อไอเสีย เครื่องสัญญาณไฟ เครื่องปัดน้ำฝน และเครื่องอุปกรณ์อื่นที่จำเป็น

มาตรา 7 รถที่จะต้องจดทะเบียนได้ต้อง

(1) เป็นรถที่มีส่วนควบมีเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถครบถ้วนถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(2) ผ่านการตรวจสภาพจากนายทะเบียน หรือสถานตรวจสภาพที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ในเวลาที่ขอจดทะเบียนแล้ว

ในกรณีที่จดทะเบียนเป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ หรือรถยนต์บริการทัศนาจร รถนั้นต้องมีลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์ของรถตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 57 ทวิ ให้ผู้ตรวจการ มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับรถหยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กับมีอำนาจสั่งให้บุคคลใดปฏิบัติการเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การตรวจสอบนั้นได้ และเมื่อพบว่าผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้จะว่ากล่าวตักเตือนหรือสั่งเป็นหนังสือให้ผู้นั้นไปรายงานต่อนายทะเบียนภายใน 7 วัน นับตั้งแต่มีคำสั่งเพื่อดำเนินการเปรียบเทียบปรับก็ได้

บทลงโทษ

มาตรา 66 ทวิ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการซึ่งสั่งตามมาตรา 57 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.5.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2531) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และ 15 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 2 การตรวจสภาพรถที่ขอจดทะเบียน ตามมาตรา 7(2) ให้ตรวจตามรายการต่อไปนี้

(8) ระบบเครื่องระงับเสียง

ข้อ 3 การดำเนินการตรวจสภาพรถและเกณฑ์การวินิจฉัยผลการตรวจสภาพรถ ให้เป็นไปตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

3.5.2 กฎกระทรวงกำหนดส่วนควบและเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถ พ.ศ. 2551 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 (2) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2542 และมาตรา 7 (1) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 3 รถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด รถยนต์รับจ้าง รถยนต์สี่ล้อเล็กรับจ้าง รถยนต์บริการ และรถยนต์ส่วนบุคคล ต้องมีและใช้ส่วนควบและเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

(10) ระบบไอเสีย

(22) แตรสัญญาณเสียงเดียว ที่ดังพอควร

ข้อ 12 เพื่อให้ส่วนควบและเครื่องอุปกรณ์เกิดความปลอดภัยสำหรับการใช้งานและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ให้อธิบดีมีอำนาจออกประกาศให้ส่วนควบหรือเครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ต้องผ่านการรับรองหรือให้ความเห็นชอบตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนดได้

ข้อ 13 ส่วนควบและเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถ ต้องไม่ปล่อยมลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียง หรือคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเกินหลักเกณฑ์ที่อธิบดีประกาศกำหนด

3.5.3 ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียง และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 ของกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ. 2531 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 โดยใช้ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงจากรถยนต์ เป็นแนวทาง มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 4 ระดับเสียงของรถในขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณ ต้องมีระดับเสียงไม่เกิน

(1) 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดที่ระยะ 0.5 เมตร หรือ

(2) 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดที่ระยะ 7.5 เมตร

3.5.4 ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียงและวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 ของกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ. 2531 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 โดยใช้ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงจากรถจักรยานยนต์ เป็นแนวทาง มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 4 ระดับเสียงของรถในขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณ ต้องมีระดับเสียงไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

3.6 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 เป็นกฎหมายที่ควบคุมการออกใบอนุญาต การตรวจ ซึ่งแบ่งประเภทของเรือที่ควบคุมเป็นหมวดๆ เช่น หมวดว่าด้วยเรือกลไฟ หมวดว่าด้วยเรือใบ เรือสำเภา หมวดว่าด้วยเรือบรรทุกสินค้า เป็นต้น โดยมีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการนำเรือมาใช้และมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 122 ห้ามมิให้เรือกำปั่นไฟเล็กที่ทอดสมออยู่ก็ดี หรือกำลังเดินอยู่ก็ดี เป่าแตรหวีดนอกจากเฉพาะสำหรับความสะดวกในการเดินเรือ หรือเพื่อป้องกันมิให้โดนกับเรืออื่น และเสียงแตรที่เป่าขึ้นนั้นห้ามมิให้เป่านานเกินสมควร ข้อบังคับที่ว่านี้ให้ใช้ได้สำหรับแตรเรือยนต์เหมือนกัน

มาตรา 123 ภายในเขตท่ากรุงเทพฯ ห้ามมิให้เรือลำใดใช้แตรที่มีเสียงห้าวหรือเสียงครางครวญ เว้นแต่เรือจากต่างประเทศที่ไม่มีแตรอย่างอื่นนอกจากอย่างนั้น

มาตรา 158 เจ้าท่า เจ้าพนักงานกองตระเวน เจ้าพนักงานกรมการขนส่งทางน้ำและพานิชยนาวีคนใดก็ดี ย่อมมีอำนาจโดยพระราชบัญญัตินี้ ที่จะขึ้นไปและตรวจบนเรือกำปั่นหรือเรือเล็กลำใดๆ ได้ทุกลำ เพื่อให้ทราบว่าเรือนั้นได้รับอนุญาตสำหรับเรือแล้วหรือไม่ และเพื่อให้ทราบว่าได้มีความละเมิดต่อข้อบังคับอย่างใดๆ ซึ่งเจ้าท่าได้ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา 170 เมื่อเจ้าท่าตรวจพบว่าเรือที่ได้รับอนุญาตให้บรรทุกคนโดยสาร บรรทุกสินค้า หรือคนโดยสารและสินค้าลำใดอยู่ในสภาพไม่ปลอดภัยต่อคนโดยสารมีสภาพไม่เหมาะกับการใช้ ให้เจ้าท่ามีอำนาจสั่งห้ามใช้เรือลำนั้นจนกว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองจะได้แก้ไขให้เรียบร้อย

ผู้ใดใช้เรือที่เจ้าท่าสั่งห้ามใช้ตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 1,000 บาท ถึง 10,000 บาท

บทลงโทษ

มาตรา 126 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 122 หรือมาตรา 123 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 100 บาท ถึง 1,000 บาท

3.7 ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16

ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16 เป็นกฎหมายที่ควบคุมการใช้รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และเรือกล ที่มีควันหรือเสียงอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัย หรือก่อความเดือดร้อน รำคาญแก่ประชาชน และกำหนดบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนต่อมาภายหลังการควบคุมรถยนต์ และรถจักรยานยนต์ตามประกาศฉบับนี้ได้ถูกยกเลิกโดยปริยายเนื่องจากมีกฎหมายใหม่มีบทบัญญัติอย่างเดียวกันได้แก่ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

ข้อ 1 ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองหรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้แม่น้ำลำคลองซึ่งเรือกลที่มีควันอันเป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชน หรือมีระดับเสียงอันเป็นการเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนตามที่กำหนดไว้ในประกาศของอธิบดีกรมเจ้าท่าตามข้อ 2

ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้ยินยอมให้ใช้เรือกลตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่านายท้ายเรือดังกล่าวเป็นผู้ครอบครองซึ่งใช้เรือนั้น

ข้อ 2 ให้อธิบดีกรมเจ้าท่าโดยอนุมัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดเครื่องวัดควัน และลักษณะควันที่เป็นอันตรายหรือเสื่อมเสียอนามัยแก่ประชาชน

ข้อ 3 ผู้ผ่าผืนข้อ 1 ต้องระวางโทษปรับ 200 บาท สำหรับเรือกล และให้อธิบดีกรมเจ้าท่าหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมเจ้าท่ามอบหมายสั่งยึดหรือห้ามใช้เรือกลนั้นจนกว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองจะได้แก้ไขเรือดังกล่าวมิให้มีควันหรือระดับเสียงตามประกาศข้อ 2 และเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งห้ามได้มีหนังสืออนุญาตให้นำไปใช้ในแม่น้ำลำคลองได้ และให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจกำหนดมาตรการควบคุมเรือที่ถูกห้ามใช้ด้วย

ข้อ 4 ผู้ใดนำเรือกลที่เจ้าพนักงานตามข้อ 2 ได้สั่งห้ามใช้ตามข้อ 3 ไปใช้ในแม่น้ำลำคลองโดยไม่มีหนังสืออนุญาต ต้องระวางโทษปรับ 2,000 บาท

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.7.1 ประกาศกรมเจ้าท่า ที่ 500/2537 เรื่อง กำหนดเครื่องวัดระดับเสียงของเรือ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 2 แห่งประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 16 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2514 ออกประกาศโดยสอดคล้องกับประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของเรือ และประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่องกำหนดตำแหน่ง ระยะ และวิธีหันแกนไมโครโฟนของมาตรระดับเสียงสำหรับการตรวจสอบระดับเสียงของเรือ ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2537

ข้อ 2 กำหนดเครื่องวัดเสียง และระดับสียงที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนสำหรับเรือที่นำมาใช้ในแม่น้ำลำคลอง ไว้ดังนี้

(1) ระดับเสียงของเครื่องยนต์ขณะที่เกิดเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแตรสัญญาณจะต้องมีค่าระดับเสียงไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ ที่วัดด้วยมาตรระดับสียงที่ระยะห่างจากปลายท่อไอเสียของเรือ 0.5 เมตร

หมวดที่ 4
กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดินอาคารและการก่อสร้าง

4.1 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้ถูกต้องตามที่กำหนด ซึ่งสามารถควบคุมเหตุเดือดร้อนรำคาญจากสียงจากการประกอบกิจการ หรือกิจกรรมในแต่ละพื้นที่ได้ด้วย บทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

มาตรา 26 การใช้บังคับผังเมืองรวมให้กระทำโดยกฎกระทรวง กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งต้องมีรายการตามมาตรา 17 และให้ใช้บังคับได้ไม่เกินห้าปี ในระหว่างที่กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งใช้บังคับ ถ้าสำนักผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรจะกำหนดให้แก้ไขปรับปรุงผังเมืองรวมเสียใหม่ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป หรือเพื่อประโยชน์แห่งรัฐก็ได้ โดยให้นำความใน มาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภายใน1ปีก่อนระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งสิ้นสุดลงให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้วแต่กรณีสำรวจว่าสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมในการใช้ผังเมืองรวมดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ถ้าเห็นว่าสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมไม่มีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น แล้วแต่กรณี จัดให้มีการประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องที่ที่ใช้บังคับผังเมืองรวมนั้นตามมาตรา 19 วรรคสอง และถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านก็ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการผังเมืองขยายระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งได้อีก 5 ปีแต่ในกรณีที่เห็นว่าสภาพเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญก็ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงผังเมืองรวมเสียใหม่ให้เหมาะสมได้

ในกรณีที่ไม่อาจดำเนินการแก้ไขผังเมืองรวมได้ทันภายในระยะเวลาที่กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งใช้บังคับให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการผังเมือง ขยายระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งได้อีก 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1 ปี การขอขยายระยะเวลาการใช้บังคับผังเมืองรวมตามวรรคห้าให้กระทำโดยกฎกระทรวง

มาตรา 27 ในเขตที่ได้มีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมแล้ว ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวม หรือปฏิบัติการใดๆ ซึ่งขัดกับข้อกำหนดของผังเมืองรวมนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินได้ใช้ประโยชน์ที่ดินมาก่อนที่จะมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวม และจะใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปเมื่อมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวม แล้วแต่ถ้าคณะกรรมการผังเมืองเห็นว่าการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปเป็นการขัดต่อนโยบายของผังเมืองรวมในสาระสำคัญที่เกี่ยวกับสุขลักษณะ ความปลอดภัยของประชาชนและสวัสดิภาพของสังคม คณะกรรมการผังเมืองมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินจะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือระงับการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปภายในระยะเวลาที่เห็นสมควรได้ การกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าวให้คำนึงถึงกิจการที่มีการใช้ประโยชน์ที่ดิน สภาพของที่ดิน และทรัพย์สินอื่นที่เกี่ยวกับที่ดิน การลงทุน ประโยชน์หรือความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับจากกิจการนั้น ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการผังเมืองเชิญเจ้าของหรือผู้ครองครองที่ดินมาแสดงข้อเท็จจริงและความคิดเห็นประกอบด้วย

เมื่อได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าวในวรรคสองแล้ว ให้คณะกรรมการผังเมืองมีหนังสือแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินทราบ และเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา 70

มาตรา 41 ผังเมืองเฉพาะจะใช้ในท้องที่ใดให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ ถ้าพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับผังเมืองเฉพาะมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นให้พระราชบัญญัติดังกล่าวให้บังคับได้ไม่เกิน 5 ปี

มาตรา 48 ในเขตที่ใช้บังคับพระราชบัญญัติให้บังคับผังเมืองเฉพาะแล้ว ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงอสังหาริมทรัพย์ให้ผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับผังเมืองเฉพาะ หรือตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 45

บทลงโทษ

มาตรา 83 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 27 หรือมาตรา 48 มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นร้องขอศาลอาจสั่งให้ผู้กระทำผิดแก้ไขสภาพของอสังหาริมทรัพย์ที่ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ หรือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เป็นไปตามผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะนั้น และคิดเอาค่าใช้จ่ายจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ตามที่จ่ายจริงโดยประหยัด

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 5 และ 26 แห่งพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 จะกำหนดกิจการที่ห้ามดำเนินการในประเภทที่ดินต่างๆ ซึ่งกิจกรรมนั้นอาจก่อให้เกิดเสียงดังรบกวน ตัวอย่างเช่น **กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมนครราชสีมา พ.ศ.** 2547 กำหนดดังนี้

ข้อ 7 ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อยให้ใช้ประโยชน์ที่ดิน เพื่อการอยู่อาศัย สถาบันราชการ การสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการอื่น ให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 15 ของแปลงที่ดินที่ขออนุญาต ที่ดินประเภทนี้ ห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด ดังต่อไปนี้

(8) สนามแข่งรถ

(10) ซื้อขายเศษวัสดุ

ข้อ 8 ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย สถาบันราชการ การสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการอื่น ให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 20 ของแปลงที่ดินที่ขออนุญาต ที่ดินประเภทนี้ห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด ดังต่อไปนี้

(7) สนามแข่งรถ

(10) ซื้อขายเศษวัสดุ

4.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคาร เช่น ตึก บ้าน เรือน หรือสิ่งที่สร้างขึ้นซึ่งบุคคลใช้สอยได้ และสาธารณสมบัติ เช่น อุโมงค์ เขื่อน สะพาน เป็นต้น ซึ่งจะสามารถควบคุมการก่อสร้าง คัดแปลงหรือเคลื่อนย้าย ตลอดจนควบคุมเสียงอุปกรณ์ต่างๆ ของอาคารมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ บทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ จะใช้บังคับในท้องที่ใด มีบริเวณเพียงใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา สำหรับเขตท้องที่ที่ได้มีการประกาศให้ใช้บังคับผังเมืองรวมตามกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือเขตท้องที่ที่ได้เคยมีการประกาศดังกล่าว ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับตามเขตของผังเมืองรวมนั้น โดยไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 21 ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร จะต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา 39 ทวิ

มาตรา 46 ในกรณีที่อาคารซึ่งก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้าย โดยได้รับอนุญาตตาพระราชบัญญัตินี้ หรือได้ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้าย ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นภยันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ดำเนินการแก้ไขตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และถ้าอาคารนั้นอาจเป็นภยันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้รื้อถอนอาคารนั้นได้โดย ให้นำมาตรา 42 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 46 ทวิ ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบต่างๆ เกี่ยวกับระบบไฟฟ้าและการจัดแสงสว่างระบบเตือนการป้องกันและการระงับอัคคีภัย การป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุชุลมุนวุ่นวาย ระบบระบายอากาศ ระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบเครื่องกล หรือระบบอื่นๆ ของอาคารตามมาตรา 32 ทวิ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นภยันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดังนี้

(1) มีคำสั่งห้ามมิให้เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารใช้ หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อุปกรณ์ประกอบต่างๆ และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ที่อุปกรณ์ หรือบริเวณที่เปิดเผย และเห็นได้ง่ายที่อยู่ใกล้กับอุปกรณ์นั้น

(2) มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขอุปกรณ์ประกอบต่างๆ นั้น ให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยหรือสามารถใช้งานได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่า 30 วัน ในกรณีมีเหตุอันสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และหากอุปกรณ์ดังกล่าวมีผลทำให้อาคารนั้นมีสภาพหรือการใช้ที่อาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งห้ามใช้อาคารนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนไว้ก่อนก็ได้ และต้องจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ บริเวณอาคารหรือบริเวณดังกล่าว

บทลงโทษ

มาตรา 65 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 65 จัตวา ผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 46 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 30,000 บาท นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 46 ทวิ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละ 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

4.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน ซึ่งสามารถใช้ในการควบคุมการก่อสร้างอาคาร ดังนี้

มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตราย อย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีกโดยบุคคล ซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสีย ค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจาก การกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า เหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนหรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

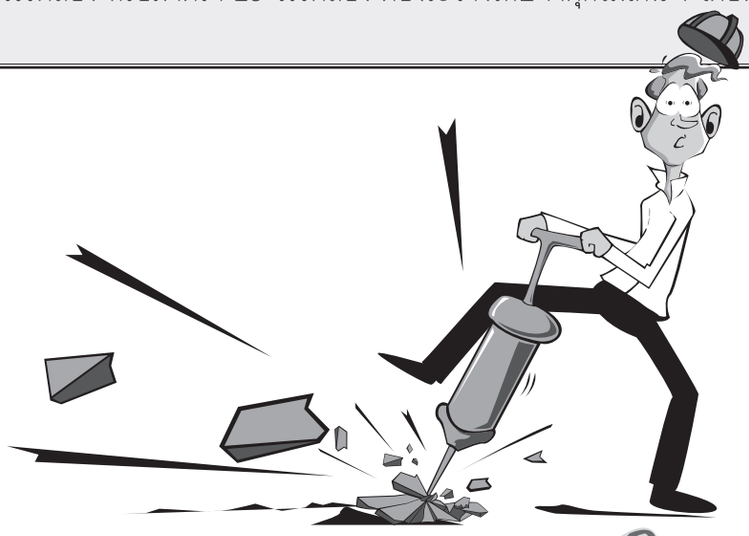

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

4.3.1 ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารและสาธารณูปโภค พ.ศ. 2539

ประกาศฉบับนี้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติหลายฉบับ ได้กำหนดขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารและสาธารณูปโภค โดยผู้กระทำผิดจะได้รับโทษตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีเกณฑ์เกี่ยวข้องกับการควบคุมมลพิษทางเสียง และความสั่นสะเทือน ดังนี้

หมวดที่ 1 อาคาร : การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้าย

ข้อ 4 ในระหว่างดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร

4.8 การทำฐานรากอาคาร

4.8.1 การทำฐานรากอาคารโดยใช้เสาเข็มด้วยการเจาะ กด หรือตอก และการขุดดิน ผู้ดำเนินการจะกระทำได้เฉพาะในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก ถ้าจะกระทำในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้นต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายช่าง และได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครก่อน

4.8.2 ต้องจัดให้มีการป้องกันเสียง ควัน และการฟุ้งกระจายของเศษดินขณะดำเนินการโดยใช้ผ้าใบทึบหรือวัสดุอย่างอื่นหรือเทียบเท่า ขึงรอบบริเวณความสูงอย่างน้อย 2 ใน 3 ของความสูงของปั้นจั่นที่ใช้ตอกเสาเข็ม หรือเจาะดิน

4.10 การควบคุมเสียงและแสง

4.10.1 การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคารจะกระทำให้เกิดเสียงดังเกินกว่า 75 เดซิเบลเอ ในระยะระหว่าง 30 เมตร ไม่ได้

4.10.2 ห้ามก่อสร้างหรือกระทำการใดๆ ในบริเวณที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคาร ซึ่งก่อให้เกิดเสียง แสง และมลภาวะรบกวนต่อสุขภาพ ชีวิตของผู้อาศัยข้างเคียงระหว่าง 22.00 น. ถึง 06.00 น. เว้นแต่จะมีมาตรการป้องกันเป็นอย่างดีและได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว

หมวดที่ 2 สาธารณูปโภค : การก่อสร้าง ปรับปรุง

ข้อ 6 การดำเนินการก่อสร้าง หรือปรับปรุงสาธารณูปโภค

6.2 ต้องจัดให้มีแผนการลดผลกระทบด้านเสียง และความสั่นสะเทือนขณะเจาะหรือตอกเข็ม และให้เป็นไปตามที่สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมกำหนด

6.3 ต้องจัดให้มีการวางแผนกองวัสดุในบริเวณก่อสร้าง โดยกองวัสดุเท่าที่จำเป็น เมื่อเปิดหน้าดินแล้วต้องปิดหน้าดินด้วยวัสดุที่สามารถป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นละออง เช่น คอนกรีต ยางแอลฟัลต์ ฯลฯ และจะต้องดำเนินการปิดผิวดินทันทีที่ไม่มีความจำเป็นต้องทำงานที่ผิวพื้นโดยเฉพาะการก่อสร้างบนถนน ในกรณีจำเป็นต้องใช้แผ่นเหล็กให้ใช้แผ่นเหล็กที่มีความแข็งแรงเพียงพอและไม่โก่งตัวมากเกินไป ไม่ก่อให้เกิดเสียง ความสั่นสะเทือน รอยต่อของแผ่นเหล็กจะต้องให้ได้มาตรฐานตามหลักวิศวกรรม และผิวของแผ่นเหล็กต้องไม่ลื่นไถล

ข้อ 7 ในระหว่างดำเนินการก่อสร้างหรือปรับปรุงสาธารณูปโภค

7.3 เมื่อแนวโครงการตัดผ่านชุมชนหรือแนวของโครงการอยู่ห่างจากชุมชนไม่เกิน 100 เมตร จากขอบเขตโครงการ หรือเขตก่อสร้างบนถนน หรือทางเดินเท้า จะต้องดำเนินการป้องกันผลกระทบด้านฝุ่นละออง เสียง ความสั่นสะเทือน และการจราจร ดังต่อไปนี้

7.3.4 บริเวณที่ตั้งโรงงานผสมคอนกรีต ต้องห่างจากชุมชนที่พักอาศัยอย่างน้อย 100 เมตร หรือเป็นระบบปิดทั้งหมด และต้องกั้นรั้วสูงอย่างน้อย 3 เมตร รอบบริเวณกิจกรรมดังกล่าว

7.4 การเจาะ การตอกเสาเข็ม การขุดผิวดิน การตอก กระแทก หรือตอกภายในรั้วที่มีพื้นที่ก่อสร้างให้ทำในช่วงเวลากลางวันไม่ควรทำในเวลากลางคืนเพราะจะเกิดความรบกวนต่อประชาชน

7.16 เมื่อได้รับการร้องเรียนจากผลกระทบของการก่อสร้าง ผู้ดำเนินการจะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขทันที

7.17 ผู้ดำเนินการจะต้องดำเนินงานตามข้อกำหนด หรือเงื่อนไขในหนังสืออนุญาต และหลักวิธีประสานงานโดยเคร่งครัด

หมวดที่ 4 บทกำหนดโทษ

ข้อ 10 ผู้ฝ่าฝืนประกาศฉบับนี้ต้องได้รับโทษที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับต่างๆ ดังนี้

10.1 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

10.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

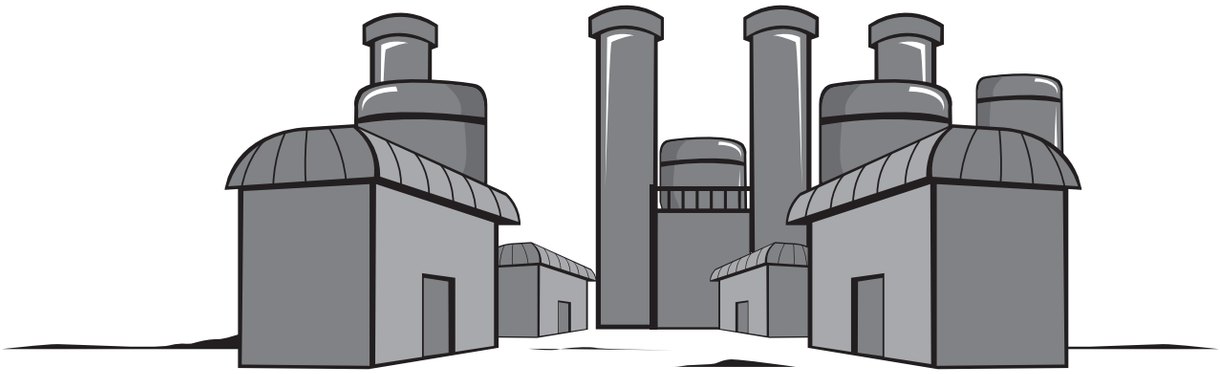

หมวดที่ 5
กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง

5.1 พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา ซึ่งหมายถึงการบอกเล่า แจ้งความ ชี้แจง แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นแก่ประชาชน บทบัญญัติเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 4 ผู้ใดที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น

มาตรา5 ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

มาตรา 6 พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงลงได้ เมื่อปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญแก่ประชาชน

ถ้าการโฆษณาผิดเงื่อนไขในใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่ง ให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้

มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

1. คำสอนในทางศาสนา
2. ของหน่วยงานราชการ
3. หาเสียงเพื่อประโยชน์ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย
4. กิจการของสมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย
5. กิจการเกี่ยวกับการมหรสพเฉพาะในโรงมหรสพ และในระหว่างที่แสดงมหรสพ
6. กิจการนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการอันเป็นสาธารณะกุศล ซึ่งนิติบุคคลนั้นโฆษณาเป็นภาษาไทย

บทลงโทษ

มาตรา 9 ผู้ใดผ่าฝืนมาตรา 4 มาตรา 5 หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษไม่เกิน 200 บาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 10 ให้นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวง

2. กำหนดกิจการอื่นๆ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

หมวดที่ 6
กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์

6.1 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ เพื่อรักษาความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ดังนี้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่งและถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความ จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา 29 เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

มาตรา 30 ในกรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา 29 โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อย 30 วัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่ถ้าการกักสัตว์นั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีมิได้ขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียงค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ส่วนราชการท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง หรือ วรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือ มาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

6.1.1 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2545 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งมีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ข้อ 5 ให้กรุงเทพมหานครเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ดังต่อไปนี้

(1) สุนัข

(2) แมว

ข้อ 6 ห้ามทำการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ที่ต้องควบคุมตามข้อ 5 ในที่หรือทางสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานครโดยเด็ดขาด

ข้อ 8 นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(7) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

(8) ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของกรุงเทพมหานคร

ข้อ10 ในกรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะในเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์อันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่กักสัตว์ดังกล่าวไว้ และให้ดำเนินการตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 11 ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ มีโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

6.1.2 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งมีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

หมวดที่ 1 บททั่วไป

ข้อ 7 ให้กรุงเทพมหานครเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข

ข้อ 8 ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยสุนัขในที่หรือทางสาธารณะ หรือในที่อื่นใดในเขตกรุงเทพมหานครโดยเด็ดขาด

หมวดที่ 3 การควบคุมการเลี้ยงสุนัข

ข้อ 16 ในการเลี้ยงสุนัข เจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(2) ควบคุมสุนัขมิให้ออกนอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม

(3) ควบคุมดูแลสุนัขมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นเวลานานๆ เป็นต้น

ข้อ 17 ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงสุนัขในที่หรือทางสาธารณะ หรือในที่ของบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอม

ข้อ 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่พบสุนัขในที่หรือทางสาธารณะ ในเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กักสัตว์ดังกล่าวไว้ และให้ดำเนินการตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 25 ในกรณีมีการร้องเรียนเกี่ยวกับสุนัข พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ร้องเรียนและเจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่ คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ 26 ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ มีโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

6.1.3 เทศบัญญัติเทศบาลตำบลเวียงพางคำ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2551

ข้อ 5 ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ แพะ แกะ ล่อ ลา สุนัข แมว ในเขตพื้นที่ถนนสาธารณะทุกสาย ซึ่งเทศบาลตำบลเวียงพางคำรับผิดชอบดูแล

ข้อ 6 ให้เขตเทศบาลตำบลเวียงพางคำเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังต่อไปนี้

(1) สุนัข

(2) แมว

(3) ไก่

ข้อ 8 นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(7) ควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

ข้อ 18 กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชนหรือทางสาธารณะ ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งนั้น

ข้อ 20 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนเทศบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

6.1.4 ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์

องค์การบริหารส่วนตำบลหลายแห่งได้ออกข้อบัญญัติควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งสาระสำคัญในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ละแห่งที่เกี่ยวกับเรื่องเสียง ได้แก่ การกำหนดให้เขตองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางประเภท เช่น สุนัข แมว และไก่ เป็นต้น ห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ในเขตพื้นที่ถนนสาธารณะทุกสายซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นๆ ดูแล และเจ้าของสัตว์ต้องควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น รวมทั้งข้อบัญญัติบางฉบับกำหนดโทษปรับอย่างชัดเจนสำหรับผู้ฝ่าฝืน ทั้งนี้ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประกาศบังคับใช้ มีดังนี้

(1) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลดอนแก้ว เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2548**

(2) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทราย เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2549**

(3) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2550**

(4) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหนองเหล่า เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2550**

(5) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหย่วน เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2550**

(6) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลชนแดน เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2550**

(7) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลท่าผา เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2550**

(8) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลสันผีเสื้อ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2551**

(9) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงเหนือ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2551**

(10) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลสันทราย เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2552**

(11) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์สามต้น เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2552**

(12) **ข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบลการเกด เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2552**

หมวดที่ 7
กฎหมายเกี่ยวกับการใช้บริการสาธารณะ

7.1 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเหตุรำคาญจากการกระทำของผู้โดยสาร และกำหนดวิธีปฏิบัติการใช้สถานีขนส่ง โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 113 ผู้โดยสารต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ตลอดเวลาที่อยู่ในระหว่างการโดยสาร

มาตรา 116 ให้อธิบดีมีอำนาจกำกับและควบคุมการดำเนินการที่เกี่ยวกับสถานีขนส่งให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และเพื่อประโยชน์แห่งการนี้จะแต่งตั้งข้าราชการและหรือลูกจ้างสังกัดกรมการขนส่งทางบกทำหน้าที่เป็นนายสถานีและเจ้าหน้าที่สถานีตามจำนวนที่เห็นสมควร มีอำนาจกำกับและควบคุมดังกล่าวด้วยก็ได้

มาตรา 153 ผู้โดยสารผู้ใดโดยสารรถโดยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา 113 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

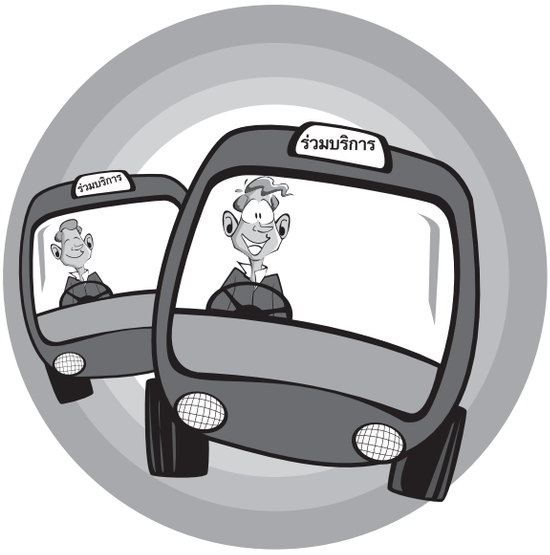

• กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

7.1.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 27 (พ.ศ. 2529) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 และมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 3 ผู้โดยสารสำหรับการขนส่งประจำทาง ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อย ตลอดเวลาที่อยู่ระหว่างการโดยสาร ดังต่อไปนี้

(2) ไม่กล่าววาจาไม่สุภาพ เสียดสี ดูหมิ่น ก้าวร้าว ส่งเสียงอื้ออึง หรือกระทำการใดๆ ในลักษณะที่ก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น

7.1.2 ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้บริการอาคารที่พักและโรงอาหารภายในสถานีขนส่งสัตว์และหรือสิ่งของ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 1 การใช้บริการอาคารที่พัก ต้องปฏิบัติ ดังนี้

(2) ไม่ส่งเสียงดังเกินควร หรือกระทำการใดอันเป็นการรบกวนผู้อื่น

บรรณานุกรม

กรมควบคุมมลพิษ. (2549). รวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน. กรุงเทพฯ: บริษัท ไอ ดี ปริ้นท์ จำกัด.

กรมควบคุมมลพิษ. (2549). พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 กฎ ประกาศ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมมลพิษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (ออนไลน์). พระราชบัญญัติ/ พระราชกำหนด. เข้าถึงได้จาก http://www.krisdika.go.th/. [สืบค้นเมื่อ 6 ธันวาคม 2550]

ราชกิจจานุเบกษา. (ออนไลน์). ประกาศและเผยแพร่ราชกิจจานุเบกษา. เข้าถึงได้จาก http://www.ratchakitcha.soc.go.th/. [สืบค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2553]